

KOMMUNISTISK POLITIK

Elev-, lærer- og forældreprotest foran Odense Rådhus den 25. august Foto: Kommunistisk Politik

STOP SKOLELUKNINGERNE!

Nr. 17

14. årg.

2010

3. september

17. september

Støttepris 20 kr.

TEMA: Store sparemassakre

Det regerende højres fattigdom s. 2 • Krisen er ikke forbi s. 3 •
Finanslovsulykke igen s. 4 • Den store kommunale sparemassakre s. 6 •
Parat til budgetkamp s. 8 • Olien flyder – i Statoils lommer s. 9 •
Danmark siger nej til Fogh s. 10 • FMN: Opret fascismefri zone s. 11 •
Irak: Besættelsen trækker ud s. 12 • Dansk aftalemodel under pres s. 14 •
Sluterklæring IUL 2010 s. 16 • Politisk fange i Ecuador s. 18 •
Valg i Brasilien og Venezuela s. 20 • Debat s. 22 • Frikendt s. 24

Det regerende højres fattigdom

KOMMUNISTISK POLITIK

Anders Fogh Rasmussen har netop aflagt officielt besøg i Danmark efter flugten til NATO-hovedkvarteret i Bruxelles, hvor han har fået midlertidigt asyl, og arbejder på at smede en endnu tættere militær alliance mellem USA og EU i NATO.

Måske det er den gamle løgnemesters genopdukken, der har fået VKO til at skyde med skarpt, i al fald skarpe ord, mod Sverige, der snart går til valg. Fogh beskyldte som bekendt i sin tid alle krigsmodstandere for at 'støtte Saddam Hussein', hvad der var en alvorlig anklage i et land i krig og med krigslovgivning. Det var også ham, der gjorde de snuskede Muhammed-karikaturer i Jyllands Posten til en 'principiel kamp for ytringsfrihed'.

VKO vil udstrække deres politiske 'succes' til Sverige. De ser meget gerne at Dansk Folkepartis klon Sverigesdemokraterne kommer i Riksdagen og får en central rolle i svensk politik. I ramme alvor hævder de, at Sverige ikke er lige så 'demokratisk' som Danmark – og forlanger internationale valgobservatører sendt der-til. Alt sammen fordi DF-klonen ikke kan få anbragt racistiske valgannoncer, der hetzer mod muslimer og indvandrere, optaget i en del af dagspressen og medierne.

VKO-propagandisternes kampagner har altid et skjult formål ud over at hetze mod 'fjenderne': Nemlig at aflede opmærksomheden og skjule sandheden om de sociale og politiske ulykker, de skaber og har skabt. Fakta forties eller belyses, og de er eksperter i at se fjender og problemer, hvor ingen findes. Så undgås kritik og modstand – f.eks. mod gennemførelsen af 'genopretningspakken', de kommunale nedskæringer og finansloven. Eller de uendelige krige som den kriminelle krig i Afghanistan, som Fogh nu er chef for.

Og dermed holdes også fakta skjult om de miserable forhold i Danmark, som Fogh og Løkke er gået forrest for: Faldende realløn, stigende arbejdsløshed, et voksende antal udsættelser og boligløse, krig, militarisering o.s.v. o.s.v. Burkaer, romaer og svenskere bliver store 'problemer' – hvad der er et andet ord for syndebukke..

Her er nogle kendsgerninger om den voksende fattigdom i Danmark. 'Velfærdsdanmark' rummer meget lavt sat

300.000 fattige. Hver femte er studerende. Fraregnes disse, er antallet af fattige steget med 50 pct. på seks år. 65.000 børn vokser op i fattigdom. I det seneste år er antallet af fattige børn forøget med 13.000.

Det fastslår en rapport fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd (AE), hvis direktør, Lars Andersen, mener, at regeringens beskæftigelsespolitik har slået fejl:

- *Filosofien om at gøre livet mere surt som gulerod for at få folk i arbejde kan de arbejdsløse ikke leve op til.*

Man kan også sige, at der ikke bliver flere arbejdspladser, fordi folk sulter og lider nød.

VKO-regeringen har konsekvent nægtet at opstille en officiel fattigdomsgrænse. AE har derfor fastsat grænsen ved alt, der ligger lavere end bistandshjælpen!

- *Det er både 300 timers-reglen, kontanthjælpsloftet og introduktionsydelsen, der har skubbet flere ud i fattigdom, konstaterer Lars Andersen.*

Kendsgerningerne hårde nok: Velfærdsdanmark er passé!

Antallet af tvangsudsættelser af boliger underbygger dette. Adomstolsstyrelsen oplyser, at 3.912 blev smidt ud i 2009, hvilket er en fordobling i forhold til 2002. Antallet af tvangsudsættelser har simpelthen aldrig været højere.

- *Politikerne bør i allerhøjeste grad tage problemet alvorligt. Det er en stor gruppe af udsatte mennesker, som er overset, og det er en gruppe, som ser ud til at vokse og vokse, siger Gunvor Christensen, socialforsker i Det Nationale Forskningscenter og forfatter til en omfattende undersøgelse, der belyser, hvorfor lejere bliver smidt ud af deres bolig. Problemet er specielt stort i hovedstadsområdet.*

Socialminister Benedikte Kiær (K) betegner de nye tal om boligudsættelsen som 'meget bekymrende', men hun afviser, at regeringen bærer skylden for udviklingen.

Dette er også en standardreaktion efter Foghs opskrift: Kan et problem ikke afvises, hykles bekymring. Derefter sker intet, andet end at der affyres nye salver mod en 'fjende'.

For VKO er ikke ansvarlig for noget som helst, og slet ikke noget skidt, aldrig nogensinde. De pinlige sandheder holdes skjult, mens skytset rettes mod muslimer, krigsmodstandere, sosu'er og Sverige.

Redaktionen 31. august 2010

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 350 kr.

År (25 nr.) 600 kr.

Institutioner

½ år 440 kr. - 1 år 860 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 10.09.10

Krisen er ikke forbi - Det er nødvendigt at gå til modstand

VKO-regeringen løj os i krig. Den løj da vi blev fortalt, at vi 'kunne købe hele verden'. Den troede opsvinget ville vare evigt og forudså ikke den globale økonomiske krise. Nu fortæller den, at 'krisen er ovre'. Ved præsentationen af den brutale finanslov for 2011 meddelte venstre-finansministeren Hjort Frederiksen, at risikoen for et nyt krisedyk er 'minimal'. Han erklærede også, at "Regningen for krisen er betalt".

Tro hverken finansministeren eller VKO over en dørtærskel. De vil skabe indtryk af, at krisen er overvundet i kraft af deres 'kloge politik', og at der ikke er nogen grund til at modsætte sig finanslovens nedskæringer, fordi det blot er sidste ekstraordinære omkostning, før verden igen bliver 'normal' og det store danske opsving fortsætter.

Men det er et eventyr for børn. En appel fra VKO til ønsketænkning og passivitet.

Hverken den økonomiske verdenskrise eller krisen, der ramte Danmark med voldsom kraft i 2008 er overstået. USA og EU-landene er på vej ind i en mangeårig stagnation og depression, som afløser den mest akutte recession med stor tilbagegang i produktionen og daglige massefyringer. Med et fald i BNP på næsten 5 pct. i 2009 oplevede Danmark det største økonomiske tilbageslag, der nogensinde er målt på et år. Og 2010 er ikke et opsvingsår, men det første af en stribe stagnationsår.

Reallønnen falder hurtigt i den private sektor og den offentlige følger efter. Arbejdsløsheden er reelt set stigende, trods statistiske manipulationer, der skal skjule den virkelige situation. Stadig flere tvinges fra hus og hjem og sættes på gaden. I 'bunden' af samfundet vokser fattigdommen epidemisk.

VKO's finanslovsforslag og deres 'genopretningspakke' gnider salt i et åbent sår. Den har intet med økonomisk genopretning at gøre. Det er et rent nedskæringsfelttog mod det store flertal – mod arbejderne, de offentligt ansatte, elever og studerende, folk på overførselsindkomster. En manøvre for at friholde rigmændene, kapitalen, monopolerne for at betale. I opgangstider og ikke mindre i krisetider bliver

De allermest udsatte i samfundet – folk med psykiske lidelser, prostituerede, narkomaner m.fl. – får stærkt beskårede hjælpemuligheder, fordi de såkaldte satspuljemidler reduceres til en tredjedel.

O.s.v.

VKO, der påstod at 'sætte det enkelte menneske i centrum', sætter umenneskeligheden i system.

Regeringen siger, at den følger den vej EU har udstukket. Og det er ikke forkert. Det viser hvilke kræfter Den Europæiske Union er et redskab for: Kapitalen, monopolerne.

Men VKO øger også udgifterne på statsbudgettet – på nogle områder til nye rekorder. Det gælder udgifterne til EU, der nu stiger til 20 mia. årligt. Det gælder udgifterne til ulovlig krig som i Afghanistan, til militarisering og fremme af Politistat Dk. Eller

formindsker skatteindtægterne gennem skattelettelser til de rige.

Det er nu der skal gås til modstand. Reagerer det store flertal ikke endnu, i masseskala, vil ikke bare disse brutale nedskæringer blive gennemført. Flere vil følge efter, for krisen vil ikke blive overvundet.

I mange kommuner landet over, hvor skoler er lukningstruede og daginstitutionerne ødelægges, er forældre, børn og voksne i gang med kampen om budgetterne. Ungdommens organisationer har varslet stærke protester mod finanslovsforslagets besparelser ved folketingets åbning.

APK opfordrer til at udvide protesterne, gøre dem, massive og altomfattende – og få væltet VKO!

**Vi vil skal ikke betale
kapitalens krise!**

Arbejderpartiet Kommunisterne

de rige rigere – og de fattige bliver meget fattigere under krisen.

VKO vil sikre nulvækst i det offentlige – hvilket er lig med en stor kommunalmassakre, ikke mindst i forbindelse med budgetterne for det kommende år, der nu forhandles, med lukninger og nedskæringer på skoler og institutioner, med massefyringer af pædagoger, sundhedspersonale og tusinder andre.

VKO halverer dagpengeperioden til 2 år. Det garanterer at tusinder tvinges på bistandshjælp, hvad der for mange vil være ensbetydende med at miste deres hjem.

VKO straffer unge familier for at få børn. Sammen med nedskæringer og kvalitetsforringelser i børneinstitutionerne reduceres tilskud og betalingerne hæves.

Skoler og uddannelser forringes – fra folkeskoler til de højere læreanstalter. Der indføres klækkelige brugerbetaling for efteruddannelser og voksenuddannelse.

Én finanslovulykke kommer sjældent alene

VKO-regeringens forslag til finanslov for 2011 cementerer og uddyber 'genopretningspakken', som hundredtusind protesterede mod i juni måned. Der skæres ned over hele linjen. Ungeorganisationerne annoncerede straks ved offentliggørelsen demonstrationer i København, Århus og Odense ved folketingets åbning den tirsdag den 5. oktober

Det meste af snakken i den borgerlige presse – og det er stort set alle danske medier – har efter offentliggørelsen af VK-regeringens finanslovsforslag, der skal vedtages i den kommende folketingssamling, været hvem som skal lægge den sidste nødvendige stemme til for at sikre den sorte nedskæringsplan det nødvendige parlamentariske flertal.

De fleste af dem peger på partiet Liberal Alliance, som blev skabt og massivt promoveret op til sidste folketingsvalg for at redde VK-regeringen på løftet om en anstændig borgerlig politik

og om at sætte Dansk Folkeparti uden for indflydelse. Nu er det en selvfølge for de tidligere radikale folketingsmedlemmer at samarbejde og konkurrere med Pia Kjærsgaard om asociale uhumskheder. Liberal Alliance er blevet den fallerede nyliberalismes fanesvinger nr. 1 i den danske aneddam. Man vil tage sig godt betalt for stemmerne – og sikre skattelettelse og tilbagerulning af tidligere tiders velfærdsreformer.

Valgkampen er i gang – og de borgerlige medier skal nok dy sig for at beskæftige sig med indholdet af VKO's finanslov. Det er endnu et klassebudget til fordel for de rige og på de manges bekostning. Citronen, der presses igen og igen.

Nedskæringer og godhedsrekorder

Der er grund til at se på nedskæringerne. De har klassebrod. Nogle rammer de allersvageste. Den såkaldte satspulje reduceres til næsten en tredjedel – fra en milliard til 303 millioner kr. Det vil kunne mærkes, ikke mindst psykiatrien - og de vanskeligst stillede sindslidende, prostituerede, hjemløse, handlede kvinder og børn samt stof- og alkoholmisbrugere. Det er rigtig godt gået. Så er der de arbejdsløse, hvor dagpengeperioden halveres fra 4 til 2 år – med garanti

for at folk må gå fra hus og hjem, skilsmisser og andre sociale ulykker. Ulandsbistanden beskæres igen – med mere end 2 milliarder. Og så kommer turen til ungdommen, til fremtiden: Gymnasierne står til at miste 150 millioner kroner. Professionshøjskolerne, der uddanner blandt andet lærere og sygeplejersker, bliver skåret med 20 millioner kroner. Osv.

Og tror man på regeringens snak om videns-samfundet og nødvendighed af stadig uddannelse er der også nyheder: Brugerbetalingen på voksen- og efteruddannelser øges mærkbart.

En anden del af regeringens pakke er som bekendt de kommunale nedskæringsbudgetter, hvor 13 milliarder skal spares på budgetterne. Mere end 100 skoler er i fare for at lukke. Og der masseyres blandt pædagoger og mange andre institutions- og kommunalt ansatte. Foruden blandt sygeplejersker og sundhedspersonale selvfølgelig.

Men der er også gode nyheder i finansloven. Den slår udgiftsrekorder på en hel række områder. Med 20 milliarder til EU har Danmark aldrig betalt mere. Der er aldrig brugt flere penge til krig, militarisering, oprustning og lov & orden. Og store koncerner og deres rigmænd og kvinder er aldrig sluppet billigere i skat. Men så er det også slut med godhedsrekorderne!

Finanslov med EU-besparelser

EU pålægger Danmark at spare 24 milliarder kr. Arbejdsløse, hjemløse og psykisk syge skal betale regningen

13. juli gav EU Danmark besked om at gennemføre besparelser for 24 millioner kroner i perioden 2011-2013 for at nedbringe statens underskud, som er højere, end euro-spillereglerne tillader. På den baggrund indgik regeringen og Dansk Folkeparti en aftale om økonomiske besparelser.

Sidst i august præsenterede finansminister Claus Hjort Frederiksen regerin-

gens forslag til finanslovsforslag for 2011, der tager afsæt i VKO-aftalen. Forslaget byder bl.a. på halvering af dagpengeperioden fra fire til to år og reducere af satspuljen til psykisk syge, hjemløse og handlede kvinder fra omkring én milliard kroner til lidt over 300 millioner.

På pressemødet angreb han oppositionens alternativ til VKO-aftalen, S-SF's såkaldte "Fair Løsning", for ikke at opfylde EU's ønsker.

"Der står i Fair Løsning, at EU's krav vil rette sig mod det langsigtede og ikke mod 2011. Den 13. juli kom EU's krav og de retter sig mod 2011", sagde Claus Hjort Frederiksen ifølge Danmarks Radio, mens Berlingske Tidende citerer

ham for at sige: "EU's krav binder både regeringen og oppositionen".

Folkebevægelsen mod EU

Finanslovens besparelser

Regeringens forslag til finanslov for 2011 betyder bl.a.:

- * Halvering af dagpengeperioden fra fire til to år
- * 2,3 mia. mindre til ulandsbistand
- * 2,2 mia. mindre til børnefamilieydelse
- * Mere end halvering af satspuljen til svage grupper
- * Øget brugerbetaling på voksen- og efteruddannelser

VK undrer sig over protester

Protesteren mod finansloven og nedskæringspakkerne i gang over hele landet. De dramatiske kommunale nedskæringer bliver mødt af brede folkelige protester mod truende skolelukninger, daginstitutionsforringelser, fyringer osv.

Elever og studerende reagerede øjeblikkeligt ved at annoncere demonstrationer ved folketingets åbning den 5. oktober i København, Århus og Odense, organiseret af deres organisationer, som har samlet sig under paraplyen 'Unge ta'r ansvar'. De har også annonceret en landsdækkende dag den 18. september, hvor de vil præsentere politikerne for en 'Ungdomspakke'.

Der opstilles fem simple krav:

- Stop alle nedskæringer på uddannelse
- Praktikpladser til alle
- Uddannelse til alle
- Bekæmp ungdomsarbejdsløsheden
- Ingen forringelser i SU'en

Formanden for Dansk Gymnasieelevers Sammenslutning (DGS) og talsmand for kampagnen 'Unge ta'r ansvar' Frederik Gjørup Nielsen siger:

"Det her er dråben, der får bægrene til at flyde over. Finansloven går i den helt forkerte retning med flere nedskæringer. Det er en kæmpe udfordring, hvis man taber en hel generation på gulvet. Måske kan man kradsse nogle kroner ind nu, men det er utrolig dyrt på længere sigt."

VK-regeringen fatter selvfølgelig intet. Den kan ikke forstå, hvorfor der protesteres. Den nye undervisningsminister Tina Nedergaard mener, at danske unge skal være glade for de ikke bor i England, for dér bliver der virkelig skåret til benet, meddeler hun politiken.k, og tilføjer:

"Vi bruger 74 milliarder mere på offentlig service i 2011 end i 2001. Men pengene kommer altså ikke flyvende ind ad vinduet".

Som alle ved har VK-regeringen været ufattelig dygtig til at kanalisere midlerne over til private aktører, konsulenter og bureaukrater, der suger næring fra det offentlige – og undgå at de offentlige midler kommer folk og børn på gulvet til gode. -lv

Barroso & Co. bliver et stadig dyrere bekendtskab for Danmark

Danmark betaler over 20 mia. kr. til EU

**Milliardudgiften til EU
steget over 50 procent –
mens de sociale poster på
finansloven beskæres
kraftigt**

Finansministeriet har oplyst til pressen, at Danmarks bidrag til EU er vokset fra 16,53 milliarder kroner i 2007 til 20,05 milliarder i 2011. Det er en markant stigning på 21 pct. over fire år.

Af et svar fra Finansministeriet til Folketingets Europaudvalg fra 28. januar fremgår det, at udgiften i 2001 var 13,2 milliarder kroner. Det betyder en stigning på 51,5 pct. de sidste ti år. Ministeriets beregninger i svaret viser

samtidig, at mens udgiften har været støt stigende, så har indtægterne i form af forskellige tilskud svinget frem og tilbage mellem ti og tolv milliarder om året.

Og selvom EU-Kommissionen har krævet, at medlemslandene strammer de nationale finanslove i år, har de også bedt om flere penge til kassen i Bruxelles.

- Når politikerne på Christiansborg diskuterer finanslov, burde de svinge sparekniven det rigtige sted – over EU-medlemskabet. Danmark mister over ti milliarder om året, som kunne bruges meget bedre på gode formål nationalt såvel som globalt, udtaler Ditte Staun, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

Regeringen vil arbejde for EU-skatter

- Det er stærkt bekymrende, at regeringen allerede har accepteret ideen om nye EU-skatteindtægter, udtaler Søren Søndergaard fra Folkebevægelsen mod EU, som har fået brev fra Lene Espersen, hvor hun ikke vil afvise "indførelse af indtægtskilder som følger direkte af EU-lovgivningen"

Regeringen vil bruge det danske EU-formandskab i første halvår af 2012 til at arbejde for nye EU-skatter. Det fremgår i et brev fra Udenrigsminister Lene Espersen til EU-parlamentariker Søren Søndergaard fra Folkebevægelsen mod EU.

Efter at have afvist direkte EU-skatter hedder det i brevet, at man fra dansk side ikke vil afvise "indførelse af indtægtskilder som følger direkte af EU-lovgivningen".

Og brevet slutter:

"Som kommende formandskab vil det naturligvis være vores opgave at fremme et kompromis i de utvivlsomt meget vanskelige forhandlinger om de næste finansielle perspektiver, og der vil i den forbindelse bl.a. skulle ses på forskellige modeller til finansiering af EU-budgettet".

- Det er stærkt bekymrende, at den danske regering allerede har accepteret ideen om, at EU skal have nye skatteindtægter udenom bevillingerne fra de nationale parlamenter. Det er endnu et skridt i retning af, at gøre EU-systemet uafhængigt af de demokratiske beslutningsprocesser i de enkelte lande, udtaler MEP Søren Søndergaard.

- Jeg vil på det kraftigste opfordre Folketingets Europaudvalg til at sige klart fra overfor regeringens planer om nye EU-skatter.

Den store kommunale sparemassakre

Det er blevet hverdag efter sidste års kommunalvalg. Regningen for krisen, bankpakker og prestigeprojekter skal placeres. Kommunernes budgetter ligner under ét en stor sparemassakre. Århus er et talende eksempel

Den socialdemokratiske borgmester i Århus, Nicolai Wammen, har sammen med resten af byrådet regnet ud, at første valgår skal bruges til at sende regningen for deres kriseramte havneprojekt videre til ansatte, børn og ældre i kommunen.

Næste års sparerunde lyder på 362 mio. kr. samt en reduktion i anlægsniveauet på 150 mio. kr. Det sidste som en direkte konsekvens af aftalen mellem Kommunernes Landsforening (KL) og regeringen efter vedtagelsen af krisepakken ('Genopretningspakken' eller bare 'Pakken') før sommerferien. Anlægsniveauet er dog fortsat højt i Århus og vil efter reduktion udgøre netto 1,1 mia. kr. i 2011.

Kommunen regner fortsat med at få råd til at bygge et multimediehus på havnen og en letbane fra universitetet og ud til Skejby sygehus. Projekter til mange hundrede mio. kr.

Regning efter valg og jubelbudget

Nedskæringer i det første år efter et kommunalvalg bør aldrig komme som en overraskelse. Således blev der også i 2006 skåret ned med 400 mio. kr. i Århus, hvilket resulterede i en historisk strejke, hvor alle ansatte og forældre i månedsvis forsøgte at råbe socialdemokraterne op. Dengang lagde den nyvalgte Wammen skylden for den dårlige økonomi på det tidligere byråd. I år er det regeringens krisepakke, der får skylden for, at sidste års optimistiske budgetter ikke holdt.

Kommunistisk Politik nr. 18, 2009 beskrev ved sidste års budgetforhandlinger i Århus, at det fremlagte budget skulle ses som del af valgkampen pga.

*Århus 12. september 2006:
Tusinder i protest mod nedskæringer*

af de mange indbyggede forbehold og usikkerheder, og skrev desuden:

"I Århus er der derudover indbygget en stor usikkerhed med hensyn til salget af grunde til en ny bydel for luksuslejligheder på den gamle containerhavn. Byrådet havde budgetteret med, at en del af arealerne allerede var solgt og bygningerne var klar. Men ingen af de store projekter er blevet til noget. De fleste bygherrer fik i første omgang udsættelse af betaling og sprang i anden omgang helt fra eller gik konkurs.

Den nye bydel til de styrtende rige, der skulle øge skattegrundlaget i uddannelsesbyen, er indtil videre ikke blevet til andet end en stor gæld byens borgere. Havneskandalen er kun et af flere nødstedte prestigeprojekter. Et andet er kunstmuseet Aros, der siden premieren med succes ikke har kunnet finde publikum nok til at betale løn til de ansatte og nu er blevet en gigantisk klods om benet på byens kulturliv."

I Århus er havneudviklingsprojektet blevet den østjyske hovedstads Ørestadsprojekt i miniformat. En hel bydel på den nordlige del af havnen skulle finansiere den gigantiske udbygning af containerterminalen på den sydlige del. Det handler om en udbygning, der reelt udelukkende tilgodeser A.P. Møller Mærsk-rederiet. Næste fase i projektet er indledt, og målet er, at lastbiler skal

overtage de store grønne områder langs Århusåen, når motorvejen forlænges hele vejen ned gennem byen til havnen. Gigantiske godsterminaler er allerede opført langs den østjyske motorvej, ude på det, der tidligere var marker og natur.

Nu er hele prestigebydelen ikke blevet bygget, og de såkaldt attraktive byggegrunde, kommunen troede, den kunne tjene gode penge på, er ikke solgt. I sit overmod valgte kommunen at optage store lån, så oven i manglende indtægter kan man i budgettet se, at nettorenteudgifterne forventes stige til omkring 97 mio. om året, indenfor en treårig periode.

I det nye reviderede budget for økonomien i Århus er der samlet forsvundet 1.967 mio. kr. i perioden 2010 – 2013.

Næsten halvdelen af dette såkaldt nye underskud skyldes skønmaleri af sidste års budget.

Kommunal nedskæringsteknik

I de kommunale budgetter er også indregnet de dele af statens bloktilskud, der under den nuværende regering har været bundet op på overholdelse af den samlede aftale. Det drejer sig dels om en del af det såkaldte balancetilskud, hvoraf udbetaling af tre mia. er gjort betinget, samt de såkaldte dummebøder med en kollektiv sanktion, hvis det samlede skattetryk øges.

Dummebøden er nærmest at betragte som en helt sikker udgift, men alligevel fremstår de kommunale budgetter også i år, som om man kan regne med, at de ud fra almindelige folks synspunkt elendige aftaler, der er indgået med regeringen, kan holdes.

Konsekvensen er som hovedregel ekstra sparerunder i løbet af foråret, når budgetterne skal nedjusteres. I Århus kan konsekvensen blive, at der kommer til at mangle yderligere 150 mio. kr..

Kommunen vil først fastlægge de konkrete besparelser i marts 2011 og fortæller, at der ikke ventes et større antal afskedigelser.

Manøvren går altså ud på at vedtage besparelserne i to omgange.

Først som en ukonkret rammereduktion på godt tre procent på serviceområderne, hvor det lovedes, at man ikke vil fyre særligt mange, men blot lave ansættelsesstop. Den samlede personale-reduktion forventes dog at blive på omkring 700 personer.

Dernæst en proces med sparekatalog, hvor embedsmænd finder forslag til en masse ting, der kan skæres væk, og til sidst en høringsfase sammen med borgmesteren på B.T. eller Facebook eller på anden måde i trygge rammer.

For så til sidst at svinge den store sparekniv over resterende ældrecentre, børnehaver, skoler og biblioteker.

Ud over at alle områder skal spare – uanset de voksende behov for udbygning af kommunal service – skal der også spares 50 mio. kr. på administrationen. Det forventes bl.a., at indførelse af ny teknik kan spare penge, selvom det er foreslået mange gange før, og det sjældent er lykkedes at få den store sparegevinst.

Som en ekstra nyhed – efter at budgettet blev lagt frem for offentligheden den 30. august – foreslog borgmesteren at nedlægge den lønnede politiske post som kulturrådmand, med et løfte om, at det ikke vil gå ud over kulturlivet. Eller sagt med andre ord mener Wammen, at sport, teater, musik og de øvrige områder under byens kultur og fritidsliv lige så godt kan passes af turist- og erhvervs- sektionen under vej- og park-rådmanden.

I sammenhæng med de foreslåede nedskæringer i administrationen på 50 mio. kr. (hvor det er helt urealistisk med en stor rationaliseringsgevinst som følge af ny teknik) kan det i de kommende år forudses, at netop kulturområdet i Århus er udset til at blive solgt fra til private i den kommende udliciteringsrunde!

Hele den pseudodemokratiske proces, der omgiver den kommunale økonomi, med manglende åbenhed og en løs omgang med sandheden, er et symptom på hele det kommunalpolitiske systems krise. I Århus og i mange andre byer står valget mellem at betale dummebøden for at tro på valglflask og betale for kapitalens krise og politikeres løgne, eller at finde sammen og kæmpe imod.

fsk-

Skoleprotest foran Odense Rådhus

Ved byrådsmødet den 25. august, var forældre, børn og lærere fra tre af de lukningstruede skoler i Odense kommune var mødt op på Flakhaven i Odense for at vise deres harme over planerne om at lukke deres skoler.

Børnene lavede råbekor og nogle forældre lavede kaffe-kagebod.

Stina Willumsen, Børn & Unge-Rådmand fra SF, fik ikke lov til at gå ind til byrådsmødet. Hun blev stærkt forsinket af de fremmødte forældre og børn.

Eleverne føler at politikerne spiller skak med deres skoler.

Københavns pædagoger er klar til budgetkamp

Af Landsforeningen af Socialpædagoger LFS

Det pædagogiske personale i den nedskæringsramte hovedstad vil give politikerne i Borgerrepræsentationen kamp til stregen

Der kommer ikke økonomisk hjælp fra hverken regeringen eller Kommunernes Landsforening (KL). Derfor vil byens pædagogiske personale kræve at politikerne laver massive omprioriteringer i budget 2011. Politikerne må vælge mellem politiske projekter, eksterne konsulenter, overadministration og dyre direktører eller penge til børn, personale og velfærd!

Byens pædagogiske personale skylder budgetkampen i gang den 8. september med et stort tillidsrepræsentantmøde i Nørrebrohallen kl.9.00 til 12.00. Mødet er lukket for pressen.

15. september: Morgenaktion fra kl. 8.00 til 8.30 i hele byen: Vis dit hjerte

Frank! Støt byens børn. 22. september: Tillidsrepræsentantmøde for alle LFS' tre områder i København. 23. september: ZOO-CARE-aktion på Rådhuspladsen fra kl.16.00. 7. oktober: Demonstration for velfærd på Rådhuspladsen - før og under BR-mødet.

Sideløbende med disse aktiviteter, afholder Landsforeningen for Socialpædagoger (LFS) mobiliseringsmøder i alle bydele for byens pædagogiske personale og forældre.

LFS nøjes ikke med at sige "Nej til nedskæringer". Her er vores bud på, hvordan mere end 350 millioner kroner kan findes uden ekstra nedskæringer på daginstitutioner, klubber og skoler:

- Opgør med den nuværende ledelses- og styringsform New Public Management (NPM) i Københavns Kommunes forvaltninger, - herunder et stop for brug af eksterne konsulenter, afskaffelse af udviklingskontrakter for daginstitutioner, klubber og skoler samt

det heraf afledte bureaukrati. En kritisk gennemgang og revision af Koncernservice og indkøbsordningen. Et opgør med NPM vil betyde et varigt besparelspotentiale på 600 millioner kroner årligt.

- Afskaffelse af de eksisterende tre heldagsskoler. Varig besparelse på 21 millioner kr.

- Afskaffelse af Københavns 16 KKFO'er (Københavns Kommunes Fritidsordning). Gør dem til fritidshjem under Dagtilbudsloven. En både bedre og billigere fritidspædagogiske forankring, der giver en varig besparelse på ledelselønninger på 700.000 kr. om året.

- Færre selvejende institutioner (f. eks. en begrænsning på 20 – 25 % andel af selvejende). Fordelingen af kommunale/selvejende er i resten af landet 70/30, i København er fordelingen 52/48. Besparelspotentiale = 29,3 millioner kr. (bl.a. administrationsbidraget til de selvejende institutioners paraplyorganisationer.)

Tilbageblik

SOSU-assistenter - en erhvervsgruppe lagt for had

Var det bare afslørende journalistik eller lå der mere bag, da TV2 udstillede sosu-assistenterne?

TV2's "afsløringer" og den efterfølgende hetz mod Sosu-assistenter har været en lang og infam kampagne over hele sommeren og frem til i dag. Den har på ingen måde haft de ældre og plejekrævende brugeres ve og vel i centrum, selvom nogle af afsløringerne har bragt åbenlyse uhyrlige forhold for dagen.

Det er en reaktionær mediekampagne med et bestemt sigte, og den har haft alle elementer i sig til forløbe på en sådan måde, som det borgerlige Danmark kunne tænke sig. Det vil sige at den skal fjerne fokus fra det nyliberale amokløb, som er under gennemførelse i alle EU-lande for at kaste krisens byr-

der over på almindelige mennesker.

At angribe sosu-assistenterne kan tilmed have den sidegevinst at få lagt en hel erhvervsgruppe for had, som for få år siden spontant udviklede en landsbevægelse imod nedslidningen af det offentlige og ikke mindst for SOSU-assistenters krav om anerkendelse, flere hænder og højere løn. Det var den største og vigtigste kamp fra arbejdernes side i den offentlige sektor – og det er netop deres modstandsevne og kampkraft, som vil være af afgørende betydning for udviklingen af den offentlige sektor og hele arbejderklassens kamp.

Nyliberal turbo med valgflæsk

Sosu assistenternes flotte spontane kamp nedefra og deres krav fik enorm folkelig opbakning - men den fik også sit særlige svar fra det borgerlige Danmark. Det kom ikke i form af flere hænder, eller opkvalificering og bedre

aflønning for et vigtigt samfundsmæssigt arbejde, som et folkeligt flertal bakkede op om.

Den borgerlige valgbekymring for 'kassedamerne' eller Pia Kjærsgårds leflen for netop sosu-assistenterne er simpelthen – valgflæsk. VKO-flertallets nyliberale nedskæringskrav overfor det offentlige har sat turbo på yderligere forringelser på alle områder for de ansatte og brugerne.

I stedet for investering i omsorg har de i de seneste år været travlt optaget af mål- og- veje tyranniet som led i udliciteringen og privatiseringerne. Sammen med deres ringeagtende omtale af "ældrebyrde" og at de, der er "produktive", skal behandles først via virksomheders sundhedsforsikringer har over Danmark stillet sig i spidsen for en afhumaniseret holdning til hele området.

TV2 har med sin involvering næsten været sikker på garanti for sensationsgevinst ved at entre med den ene part

i en voldsom konflikt på en arbejdsplads og gjort vedkommende til muldvarp. På gangsteragtig vis har de også forfulgt en sosu assistent overalt, hvor hun til sidst måtte søge helle på sin bopæl og ringe efter hjælp på grund af anonyme forfølgere, der udspurgt påstod at de blot var i gang med en polterabend.

Hele manøvren har virket – den sparker nedad og fremstiller arbejderklassen som doven, snydende og lusket. Og i øvrigt grim og sjusket.

Mange arbejdende i sundhedssektoren er efterfølgende blevet mødt med nedgørende bemærkninger og hån.

Fra den uansvarlige regerings og udelige ledelsers side er der med sosu-hetzen forsøgt tegnet et generelt billede af en lavstatus erhvervsgruppe, som skal kyses til at gå stille med dørene. Kampagnen fremmer tendenser til ikke længere offentligt at skilte med hvad arbejde man udfører.

Høj tilfredshed

Københavns Kommune har spurgt 5000 modtagere af hjemmehjælp. Denne undersøgelse viser, at ni ud af ti modtagere af hjemmehjælp er tilfredse med plejen. Det betyder trods alt, at meget store dele af hjemmeplejen er velfungerende, udtaler FOA.

FOA har også foretaget en undersøgelse, der fortæller at ca. 50 % af de adspurgte indenfor hjemmeplejen siger, at reaktioner efter TV2's 'afsløringer' oovervejende har været positive, hvorimod 11 procent svarer, at reaktioner har været negative..

De fleste negative reaktioner er på gaden fra folk, som overfladisk har reageret på TV2's kampagne.

Der er ingen tvivl om at det er vigtigt hele tiden at sætte fokus på etik og empati i plejesektoren. Men at gøre det uden samtidig at fokusere på det samspil af alle de overordnede kræfter, som undergraver mulighederne på området gennem økonomisk udsultning af løn og arbejdsforhold er selvfølgelig en blindgyde.

Brugerne med deres behov for omsorg og de ansatte har fælles interesser og må kæmpe for at fastholde dette fokus – og især i en tid hvor reaktionen spiller på bordet med deres mange afledninger og splittelsesforsøg. hpj

Olien flyder – ned i Statoils lommer

Min kone Vivian og jeg har investeret 4.000 dkr. pr. næse for tre ugers ferie på sydspidsen af Gran Canaria. Vi fik rejsen trods mediernes påstand om rejsebranchens travlhed:

- *Danskerne sparer som følge af krisen på mange ting, men ikke på charterrejserne.*

- *Kom tilbage på sporet,* siger Vivian halvvejs inde i ferien.

- *De var tvunget i knæ, da vi købte billetterne. Restauranter og hoteller er mere end halvtomme. Taxaerne holder i lange køer for at hverve kunder.*

Vi er selv meget usolidariske over for den spanske turistindustri. Vi køber varerne i billige supermarkeder, tilbereder og – bedst af alt – spiser den selv. Vi benytter det lokale offentlige transportsystem, når ikke vi går, hvilket vi gør meget.

Halvvejs inde i ferien forundres vi over, hvor få danskere vi har mødt. De kan tælles på to hænder. Vi bor ganske vist øde, men vi har besøgt samtlige turistbyer fra vest til øst på den sydlige spids af øen, og det er bortset fra hovedbyen Las Palmas turismen. Til gengæld bemærker vi mistænkeligt mange norske spor. Det norske rød-hvide-blå flag har på mange hoteller udkonkurreret resten af Skandinavien. Der er sågar en norsk sømandskirke i Arguineguín, som er en af de mindre og meget lokale byer på sydspidsen af Gran Canaria.

Netop i dag har vi valgt at vandre til denne by med tidlig afgang, da vi så undgår den værste hede. Vi når at dyrke naturen på vej ind, den oprindelige bykerne uden turisme og havnen, inden vi får behov for lidt frokost. Alle cafeer viser sig at være lukket. Turisterne er non-eksisterende. Trods de hårde odds finder vi en cafe, der tydeligvis har et stamklientel af tilflyttere, indvandrere, båd-flygtninge eller hvad man vil kalde dem: Skandinaver har rykket teltpælene op og udvandet.

Hvorvidt de har nået Nirvana, skal vi ikke bedømme, men uden at tage bestik af situationen landede vi ved et bord, hvor der på den ene side var besat af udenlands-svenskere, der virkede rimeligt hærget og allerede lidt "stegte".

På den anden side sidder en enlig mand, der læser en skandinavisk avis. Vi finder ud af, at han er en pensioneret norsk sømand ved navn Halvor:

- *Jeg har forladt min "skotøjs-æske" i Oslo. Det var en kommunal lejlighed på et værelse med tekøkken og fælles bad på gangen. Den kostede 5.500 norske kroner om måneden. Alle lejere blev opsagt, fordi kommunen solgte ejendommen. De kunne ikke genhuse os til anstændige vilkår, så jeg var tvunget til at flytte.*

Vivian og jeg spørger lidt nysgerrigt ind til, hvordan olieeventyret havde gavnet menigmand i Norge. Halvor er ikke imponeret:

- *Kommunen sparer på alt. De sælger det sociale boligbyggeri, jeg bor i. Tidligere ryddede de gaderne for sne. Jeg mener: Det sner i Oslo. Rydningen er stort set sparet væk.*

Halvor er landet for tre døgn siden på Gran Canaria. Han er ikke i tvivl:

- *Oliepengene flyder til Statoil og deres bestukne. Vi andre kan sejle i vores egen sø,* siger den gamle sømand.

Nu har han valgt at bosætte sig tæt på den sydlige halvkugle. Han har ikke nogen dårlig samvittighed over for den norske stat. Han har tilsyneladende heller ingen forpligtelser i Norge, børn eller børnebørn. Som sømand på verdens have har han heller ikke regnskab på dette.

I det kriseramte Spanien har han erhvervet sig en lejebolig med stue, sovekammer, badeværelse og køkken med komfur, køleskab og vaskemaskine for 500 € eller ca. 3.800 dkr. Han konstaterer:

- *Jeg savner ikke den norske velstand.* Reno

Danmark siger nej til Fogh: Ud af Afghanistan nu!

*Udtalelse fra
Stop Terrorkrigen
30. august 2010*

Karrierekrigsforbryderen Anders Fogh Rasmussen vender i dag den 30. august tilbage på officielt besøg i Danmark som NATOs generalsekretær for at drøfte en øget dansk krigsindsats i det besatte Afghanistan med sin efterfølger som statsminister.

Lars Løkke Rasmussen er også er fulgt i Foghs blodspor i Afghanistan. Men de to krigsforbrydere er presset af den katastrofalt dårlige militære situation, hvor den afghanske modstand bliver styrket og står stadig stærkere på alle måder – og af en voksende opinion mod USA's, NATOs og Danmarks krig også i alle de krigsførende lande.

55 procent af danskerne er imod den danske deltagelse i Afghanistan-krigen ifølge den seneste meningsmåling fra Epinion for DR fra august 2010. Kun 32 procent støtter en fortsat tilstedeværelse

Maleraktionen den 18. marts 2003 mod krigsanstifteren statsminister Anders Fogh Rasmussen og billederne optræder længe efter hyppigt i de danske medier. Den inspirerer til en lang række andre aktioner med brug af rød maling - blodige håndaftryk osv. Den sætter også sit aftryk og fantasien i sving hos kulturfolk - malerier, sange, tegneserier osv.

Som medieaktion betragtet har maleraktionen en gennemslagskraft næsten uden fortilfælde. Den rykker grænser, trækker skillelinjer op - og sætter følelser i kog og tanker i gang. Stempleet på Anders Fogh og Per Stig Møller: I HAR BLOD PÅ HÆNDERNE sidder der endnu.

Nazi-hooligan i Afghanistan med ISAF 10

Da det danske ISAF 10-hold overtog den danske indsats i Afghanistan, var det endnu engang med en kendt højreekstremist blandt tropperne. Der er tale om et kernemedlem i den nazistiske hooligangruppe White Pride

Onsdag den 11. august overtog ISAF 10-holdet rollen som den danske 'missions' repræsentanter i Afghanistan. Holdet er det tiende danske siden invasionen i 2001.

Med på holdet er en kendt højreekstremist fra hooligangruppen White Pride i Århus. Han har, i hvert fald siden 2006, slået sine folder omkring det rabiate fanmiljø. Samtidig begik

Den udsendte nazi-hooligan ved Dansk Fronts demonstration i Svendborg, juni 2006. Af hensyn til nazi-soldatens familie er hans identitet sløret. Hans identitet er Redox bekendt. Foto: redox

han sig i det racistiske netværk Dansk Front og har siden hen været aktiv i Dansk Fronts arvtager, Vederfølner.

De seneste år er der sket en markant øgning i antallet af danske højreekstremister, der udsendes til både Afghani-

stan, Irak og Kosovo. Redox kender til omkring ti tilfælde de seneste år, hvor organiserede nazister og racister har været indsat i de nævnte lande.

af danske tropper i Afghanistan. Et meget klart flertal vil have de danske besættelsestropper trukket ud.

Den danske krigsdeltagelse er ligesom krigen og besættelsen af Afghanistan i sig selv ulovlig i forhold til international ret. Afghanistan og afghanerne har ikke begået nogen form for krigsaggression mod et eneste af de lande, der deltager i NATO-besættelsen.

Krig og besættelse er den største krigsforbrydelse. Det har ført til titusinder af civiles død, yderligere smadring af det genbesatte og smadrede land, til generel usikkerhed og lovløshed. Snak om 'demokrati' og fremskridt for kvindefrigørelsen er simple propagandaløgne for at retfærdiggøre en krig og besættelse, der har ganske andre og mere brutale motiver: Det er en kamp om olie, råstoffer, om geopolitiske fordele.

Ligesom den uafsluttede Irak-krig og den fortsatte besættelse af dette land handler om det.

Uanset hvad de gamle parti- og krigskammerater Fogh og Løkke udpønser bag lukkede døre, vil et flertal af danskerne være imod. Kravene er ganske klare:

**De danske tropper
ud af Afghanistan NU!**

**Stop de ulovlige krige og besættelser
nu! Ud med USA og NATO!**

**Stop krigsbevillingerne – stop de
sociale nedskæringer!**

**Uddannelse og velfærd i stedet for
oprustning og bomber!**

STOP TERRORKRIGEN

Opret fascismefri zone

*Åbent brev til regeringen fra FMN's
landsmøde 2010*

Folkebevægelsen Mod Nazisme (FMN) har på sit landsmøde lørdag den 12. juni drøftet det danske militærs anvendelse af de fascistiske symboler bål og sværd, som i den danske udgave er beskyttet og ophøjet med det danske statsymbol – kongekronen. FMN opfordrer de ansvarlige politikere til øjeblikkeligt at standse både denne fascistoide tilkendegivelse og støtten til de danske nazister, der også krænker gældende konventioner og skader landets anseelse.

Tidsskriftet Håndslag, der er talerør for FMN og Aktive Modstandsfolk, dokumenterede i nr. 1 -2010 (januar), at det danske militærs auditørkorps, det vil sige militærets jurister, bærer distinktioner eller på soldatersprog 'lametta', hvor fascistiske symboler som fasces med økse (dødstrussel og magt) og brændeknippe (terror og ildspåsættelse) anvendes som tegn på det danske militærs magtsfære.

Det var under fascessymbolet, at de to diktatorer Mussolini og Hitler (han tilføjede hagekorset og dødningehovedet) først greb magten ved kup og gik til angreb mod deres egne befolkninger for derefter at udløse den frygtelige Anden Verdenskrig med al dens død og ødelæggelse – mere end 50 millioner dødsopfre.

På den baggrund spørger FMN, hvorfor regeringen ser bort fra fascisternes/nazisternes menneskeudryddelser og hærgen. Med sit virke under fasces allierer dansk militær, regeringen og også staten Danmark sig med voldsmagt og krigsforbrydere. FMN efterlyser en forklaring på, hvorfor regeringen fastholder og populariserer de fascistiske, menneskefjendske symboler, og beder om skriftligt svar.

FMN henstiller til regeringen, at den afskaffer de fascistiske distinktioner i hæren og som et klart demokratisk signal også standser den statslige støtte til det danske naziparti DNSB med adresse hos den voldsdømte Jonni Hansen på

Afdelingsmærke for Auditørkorps

Hundige Strandvej i Greve. Ved at promovere fascismen og dens siamesiske tvilling nazismen i Danmark overtræder regeringen og politikerne De Forenede Nationers bindende konvention om afskaffelse af al racediskrimination og ignorerer sin egen højtidelige underskrift på konventionen.

Netop i denne tid har menneskefjendtlige kræfter fået god vind i sejlene i lande som Ungarn, Estland, Italien, Belgien m.fl. Derfor er det aktuelt at rette søgelyset imod alle foreteelser, der indikerer åben eller skjult støtte til fascismen/nazismen.

FMN vil efter evne sprede oplysning både hjemme og ude om de negative tilstande og om de ansvarlige myndigheders håndtering af de problemer, der bl.a. er rejst her. FMN appellerer til regeringen om at udsende et signal med afstandtagen til nazismen/fascismen. Gør Danmark til en nazi- og fascismefri zone!

Folkebevægelsen Mod Nazisme

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

**Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

Verden bliver fortalt, at USA nu har trukket alle sine kampstyrker ud af Irak, men USA har ingen planer om at ophæve besættelsen

Verden bliver fortalt, at USA nu har trukket alle sine kampstyrker ud af Irak, i tråd med SOFA-aftalen, som George Bush undertegnede i slutningen af sin præsidentperiode i 2008.

Nu udtrykker 'alle' bekymring om, at USA overlader landet til kaos – eller til Iran. Også dét er del af den amerikanske strategi for at sikre et Irak under vedvarende amerikansk kontrol.

USA har absolut ingen planer om at opgive et Irak, som de har brugt tusindvis af milliarder dollar på at underlægge sig, hverken nu eller i 2011. Den gigantiske USA-ambassade i Bagdad bliver ikke nedbemandet. 50.000 soldater står tilbage, fordelt på 58 baser over hele Irak. Mindst fem af disse er permanente byer i ørkenen – med eget kollektivnet, skoler, biografier osv.

Navneskift og stedfortrædere

Kampbrigaderne skifter navn til brigader for rådgivning, hjælpetropper og støtteafdelinger. Men de vil selvsagt fortsat deltage i kamphandlinger. I tillæg til disse

En million irakere er dræbt som følge af besættelsen, mange som følge af amerikanernes forbryderiske brug af forarmet uran og hvid fosfor. Kræfttilfældene og barnedødeligheden i Faluja overgår Hiroshima efter 2. verdenskrig.

Foto fra reportagen "Iraq - Deadly Legacy" af journeyman.tv

styrker kommer mellem 75.000 og 140.000 lejesoldater fra private sikkerhedsfirmaer, som tapper stadig mere af Pentagons budgetter.

Alle ved at det kriseramte USA ikke har finansiell rygrad til at bære alle disse omkostninger. Hvor det er muligt, ønsker amerikanerne at overlade det til lokale kollaboratører at gøre det grove arbejde,

mens USA har et net af baser og militære installationer samt fuld kontrol over luft- rummet. Sådan er det for eksempel med den offensive strategi over for Latinamerika, hvor USA bygger syv store og avancerede militærbaser i Colombia.

Den fallerede supermagt kan ikke føre krig alle steder på en og samme tid. Eller som Barack Obama sagde under sin valgkamp for at blive ny amerikansk præsident:

- Vi har ikke tilstrækkelige ressourcer til at gøre arbejdet færdigt i Afghanistan, før vi nedtrapper vores forpligtelser i Irak. (New York Times 14. juli 2008)

USA helgarderer

Troppereduktionen i Irak er derfor ikke andet end en militær omdisponering af styrkerne, som samtidig giver indtryk af politisk lydhørhed over for den krigstrætte amerikanske opinion og over for irakernes krav om, at de forhadte okkupper må ud af landet.

USA kan når som helst vende tilbage i stor skala. Det vil ske i tilfælde af, at modstandskampen får et kraftigere opsving, eller når USA gør alvor af sine krigsplaner mod Iran.

I SOFA-aftalen fra november 2008 ligger der tre vigtige forudsætninger for, at en fuld tilbagetrækning skal finde sted. USA kan manipulere dem alle.

'Sikkerhedssituationen' i landet må for det første gøre en fuldstændig tilbagetrækning forsvarlig, hæren må for det andet bygges op, sådan at landet er i stand til at forsvare sig mod militært stærke nabostater (Iran, Tyrkiet eller Syrien), og den irakiske regering må for det tredje formelt henstille til USA om at trække sig ud.

Ifølge den første besættelsesguvernør i Irak, Paul Bremer, var det et hovedmål

En besættelse, som trækker ud

Af Jan R. Steinholt

for den amerikanske indmarch i marts 2003 at ødelægge den irakiske hær. Det klarede USA. Og nu skal altså USA genopbygge hæren til et tilsvarende niveau, for at den skal kunne forsvare irakisk suverænitet? Det er fuldstændig ulogisk.

Medløberne taler med to tunger

Ayad Allawi, Nouri al-Maliki og Moqtada al-Sadr skændes videre om, hvem der skal danne regering, fem måneder efter valget. To af disse er eller har været 'statsministre' på besættelsesmagts nåde. Alle er nødt til at snakke det irakiske folk efter munden og 'forlange', at de, som bragte dem til magten, amerikanerne, skal trække troppene ud. Men de vil sætte sig på første fly ud af Bagdad, den dag deres amerikanske beskyttere stikker halen mellem benene.

Den sekteriske vold, bombeangreb mod moskeer, bortførelser og nedslagning af civile er den sikkerhedssituation, som USA bevidst har skabt i Irak. Næppe nogen iraker, heller ikke de ivrigste kollaboratører i Den grønne zone, vover at hævde i fuld offentlighed, at de amerikanske besættelse og terrorister bør forblive der.

Derfor støtter også de en mindre synlig amerikansk okkupation. Ironien er, at 'alle', også mange af USA's gamle fjender i Ba'ath-partiet, beder USA om at blive indtil videre. Tidligere udenrigsminister Tariq Aziz, som overgav sig til amerikanerne i 2003, beder fra sin fangetilværelse om at USA ikke 'kaster Irak for ulvene'. (The Guardian)

Vi skal ikke spekulere i, hvorfor Aziz kommer med en sådan henstilling til sine fangevogtere. Men som mange irakere frygter han en endnu stærkere iransk indflydelse over hans fædreland.

Den iranske joker

Uanset hvad passer alt dette ind i den amerikanske imperialismes spil. Operationsplanerne for angrebet på Iran hænger på væggene i generalstabene i Tel Aviv og Pentagon og har gjort det længe. Irakernes modstandskamp og de militære tab, som USA og NATO lider i Afghanistan, har stadig gjort det nødvendigt at udsætte angrebet.

Men for USA er det tvingende nødvendigt at banke Iran på plads, også af hensyn til den fortsatte kontrol over Irak. Sandsynligvis vil kun et regimeskift i Teheran forhindre, at USA og Israel går i krig, men foreløbig ser præsident Ahmadinejad ud til at have kvalt folkeoprøret og fået overtaget i fraktionskampen indadtil i det iranske regime.

Om og når angrebet på Iran kommer, vil det på den ene eller andre måde involvere Irak, og dette vil straks blive et påskud for ny intervention for at 'beskytte' Irak mod nabolandet. For USA kan det være en anledning til at tage det endelige opgør med Irans dominerende indflydelse over parlamentet og regeringen i Bagdad.

Præsident Obama har for længe siden demonstreret, at han ikke står tilbage for sin forgænger som krigsforbryder og verdensterrorist. Men i Norge bliver han hyldet som en fredens mand, samtidig med

at den norske våbeneksport til amerikanernes krige i Irak og Afghanistan er tredoblet i de sidste seks år.

NRK: NATO's radio- & tv-kanal

Norge og en del andre vestlige lande var som bekendt noget reserverede i forhold til den ulovlige krig mod Irak, takket være den massive folkeopinion mod krigen. Norge har til gengæld sluttet desto mere aktivt op om slagting af afgha-

Alternativ Flagdag

Søndag den 5. september kl. 14
Festsalen, BJMF, Trekronegade 26, Valby
Entré 50 kr (for dem, der har råd)

PROGRAM

Morten Thunbo læser

De uniformerede ord, digt af Tove Ditlevsen 1948

Gretelise Holm, forfatter, taler:
Danmark ud af Afghanistan

Marianne Knorr synger: Brechts vuggesange mm.
Akk. Søren Tuxen

Arranger: Valby og Sydvest mod krig i samarbejde med 3F, BJMF

nerne. Og statskanalen er sig sit ansvar bevidst.

Nyhedschefen i NRK er Gro Holm. Hun er gift med den tidligere NATO-ambasador og FN's specialudsending til det besatte Kabul, Kai Eide, hvilket selvsagt ikke gør hende inhabil, snarere tværtimod. Holm spørger i en kommentar den 19. august, hvad som egentlig er opnået i Irak. Hendes svar er, at "demokratiet i Irak er langt fra perfekt".

Det må være årets understatement.

Men Holm medgiver dog, at

"fysisk og social sikkerhed er dårligere for de fleste end i 2003. Til gengæld er mulighederne for at sige, hvad du tænker, kraftigt forbedret, og kanalerne for politisk påvirkning er mangedoblet og i princippet åbne for alle. Det skal de have, amerikanerne."

NRK-journalister får lov til at udvise en vis kritisk distance til USA, bare den ikke på nogen måde bliver negativt over-skyggende.

Det skal de have, NATO og Forsvarets Højskole.

Lyt hellere til den irakiske kunstner og forfatter Ghalib Al-Manoori:

"Irakerne har levet og lever i et helvede. I Bagdad har vi elektricitet mindre end tre timer om dagen, og vandet kan ikke drikkes, uden at det er filtreret. Den 'delvise tilbagetrækning', som USA har lovet inden udgangen af august, er af lille betydning for irakerne, eftersom USA ikke har ændret sine intentioner."

FREDEN BEHØVER JER

FLAG ALLÉ søndag 5. september kl. 12 til ...

FredsVagten møde militærparaden den 5. september kl. 13.30 til 14.30 med en 200 meter lang flagallé mellem Højbro og Holmens Bro. Vi forestiller os at fæste flagstængerne til rækværket, men kan godt tænke at politiet vil finde det en provokerende udvidelse af vores fredsvagt, og vi skal følge politiets anvisninger. Derfor behøves mindst **100 mennesker, der målrettede vil stå med fanerne.**

Det suverænt bedste budskab vi kan sende er at flage fredens farver, grødens farver, Regnbuen – kombination

nen af sol, luft og regn op imod krigstilhængernes hyldelse til 'dødens håndværkere'.

KOM OG VÆR MED
Fredsvagten

Den danske aftalemodel under pres

I hvilket perspektiv skal forsvaret af modellen rejses, og hvilke sammenhængende problemer knytter sig til kampen?

Ideen i "Den danske aftalemodel" har klart rummet vigtige fordele for arbejderklassen således har forsvaret for den også stået centralt i årtier, idet den fra flere sider har været under hårdt pres.

Modellen, som det i øvrigt er mere korrekt at kalde en nordisk eller måske nordlig model kontra den *sydeuropæiske*, hvor statsmagten med lovgivning intervenserer arbejdsmarkedsforhold, har altid været værdsat af begge parter på arbejdsmarkedet. Det har været lettere for arbejderklassen at påvirke forholdene direkte.

Overenskomstfornyelserne, der ganske vist tidsmæssigt forlænges mere og mere, leder med faste mellemrum til forhandling. Modparten – arbejdsgiverne – er svagere end staten og lovgivningen. Arbejderklassen har en række fordele ved modellen. Arbejdsgiverne høster også gavn af den. Det er et langt bedre udgangspunkt for roen på arbejdspladsen – altså garant for produktion: *I har jo selv vedtaget overenskomsten!*

Med tiden har modellen udviklet sig mere og mere til arbejdsgivernes fordel.

Allerede i starten af sidste århundrede blev modellen forsynet med *Arbejdsret* og *Forligsinstitution*.

Arbejds(u)retten er i bevidste kredse kendt for dens uret. Toppen af fagbevægelsen har altid forsøgt at bilde arbejderklassen ind, at den var og er uvildig, men ikke blot er dommerne udklækket fra borgerskabet, hvad vigtigere er: Fundamentet, hvorefter der dømmes, er på grundlovens, kapitalens og den private ejendomsrets basis.

Forligsmandsloven og selve institutionen tjener også formålet at bilde arbejderklassen ind, at den er uvildig. Derudover rummer den det vigtige formål at udskyde konflikter og derigennem til tider at forhindre dem. Forligsinstitutionen er i sig selv udviklet gennem tiden med eksempelvis sammenkædningsreg-

lerne. Herigennem har institutionen mulighed for ved overenskomstfornyelser at sammenkæde afstemningen inden for forskellige beslægtede fag. Det er ofte vanskeligt at se de beslægtede relationer, hvilket også er ligegyldigt, fordi formålet med sammenkædningen er at forhindre konflikter – særlig storkonflikter. Således er kampviljen ved eksempelvis slagteriarbejderne blevet kvalt i en sammenkædningspulje af andre brancher, som har stillet sig tilfreds med resultatet. Fredspligt (i perioden mellem overenskomstfornyelserne) og bodssystemet er andre mekanismer, der er kommet til – og til arbejdsgivernes fordel.

Efter storkonflikterne i 1985 og 1998, hvor arbejderklassen i sidstnævnte tilfælde overraskende for alle nedstemte resultatet, lovede Dansk Arbejdsgiverforening og LO's top hinanden, at der aldrig mere skulle forekomme en storkonflikt. Siden har de i fællesskab på mange måder forringet muligheden af en sådan kampkraft:

Varigheden af overenskomstperioderne blev forlænget fra to til tre år.

Men endnu vigtigere blev de forskellige områder tidsmæssigt skilt ad. De offentlige overenskomster fornyes således året efter det private arbejdsmarked.

De enkelte forbund er også blevet mere bevidste, når de beslutter, hvilke områder der udtrækkes til konflikt. Ofte er det på forkant tandløse områder.

Ovenstående eksempler er kun et fåtal af de metoder, der gennem årene har forringet arbejderne direkte indflydelse på "egne" arbejdsforhold.

LO-toppen har, som det er skildret, været en meget aktiv part i at undergrave arbejderklassens rettigheder og kampkraft. Det er sket i takt med, at de er blevet en stadig mere integreret del af kapitalen, dens stat og institutioner.

Det skal også slås fast, at staten på masser af områder blander sig.

Lønkrone besluttes ganske vist ved overenskomsten, men den relevante del – reallønnen – afgøres i sidste ende af finanspolitikken. Staten har i øvrigt direkte intervenseret på lønfastsættelsen, som under krigen, hvor lønnen blev fastfrosset. Det var også staten, der fratog arbejderne dyrtidsreguleringen. Sta-

ten lovgiver omkring aktionsmetoder ved eksempelvis at forbyde fysiske blokader af virksomheder. Staten bestemmer arbejdsmiljøforhold etc. etc. Endelig og nok så vigtigt, så har Folketinget gennem tiden praktiseret at fratage arbejderklassen strejkeretten ved i situationer at ophøje overenskomsten – forligsinstitutionens forslag – til lov.

Endelig kunne og burde EU's intervention og angreb på arbejderklassen rumme en helt selvstændig dækning. EU's rolle har og vil fremover spille en afgørende rolle for modellens overlevelse. Østudvidelsen, som betød import af udenlandsk arbejdskraft uden overenskomstmæssig sikring og i øvrigt bedre mulighed for virksomhedsflytning, taler sit eget tydelige sprog. Siden 80'erne har EU krævet, at EU's lovgivning på arbejdsmarkedsspørgsmål integreres i danske overenskomster. EU er på alle områder afgørende for udviklingen eller afmonteringen af den nordiske model.

Når der mobiliseres til et forsvar af modellen, bør den aktive fagbevægelse holde sig dette for øje, idet kampen forudsætter en kamp mod EU – for et Danmark uden for EU. Mange aktive kræfter er desværre af den fejlagtige opfattelse, at hvis man drager EU-aspektet ind i forsvaret for modellen, så splitter man kampen.

Nyere tids undergravning

Inden vi går over til en mere præcis status for, hvordan kampbetingelserne for forsvaret er, så lad os gøre arbejdet færdigt med de nutidige angreb eller undergravning af modellen færdig. De seneste 10-20 år har med andre træk i udviklingen på arbejdsmarkedet kun yderligere angrebet modellen, der dog stadig har begge parter interesse.

Simon Tøgern, formand for HK it, medie & industri Hovedstaden, satte i en kronik i Politiken i foråret fokus på udviklingen af den danske aftalemodel. Han tager udgangspunkt i nogle meningsdanneres begejstring over modellens virke ved afslutningen af overenskomsterne på det private arbejdsmarked:

"For forskerne og kommentatorerne synes alene det forhold, at parterne er

Fagbevægelse - Hvad nu?

blevet enige – oven i købet uden konflikt – at være udtryk for modellens styrke og mulighed for at overleve.

Det er i bedste fald naivt og udtryk for manglende kendskab til de vigtigste udviklingstræk ved det danske arbejdsmarked anno 2010! I værste fald dækker det over forsøgene på at svække den danske aftalemodel.

Sandheden er, at en række træk ved erhvervsudviklingen og arbejdsgivernes og regeringens politik – hver for sig og sammen – undergraver det kollektive overenskomstsysteem.”

Simon Tøgern kunne med rette have tilføjet EU til de undergravende elementer, hvilket han i øvrigt senere kommer ind på. Han underbygger med mange eksempler grundigt sine udsagn:

- Færre og færre arbejdere omfattes af kollektive overenskomster:

Antallet af job, som LO-forbundene traditionelt organiserer, er faldende.

Når virksomheder lukker eller flytter, er det overvejende faglærte og ufaglærte arbejdere, der rammes. Nye virksomheder beskæftiger færre LO-arbejdere og har frem for alt mindre tilbøjelighed til at tegne overenskomst.

I virksomheder, hvor organiseringsprocenten var relativ lav, betød det mindre, at ikke alle var organiserede. Mindretallet fik gavn af de tilkæmpede rettigheder ved "afsmitning". Men problemet er forøget med betydelig mindre organisering på mange virksomheder. Arbejdere tituleres også med engelske titler, og stillingsbetegnelser tilnærmes ledere, hvorfor man som funktionær ikke omfattes af overenskomsten. DA-virksomheder nægter ofte at tegne overenskomst med FTF eller AC.

Simon Tøgern kommenterer:

"Modsat hvad man skulle tro i en tid, hvor lovordene om 'den danske model' fyger os om ørerne, så søger arbejdsgiverne over en bred front systematisk at 'skrive folk ud af overenskomsterne'."

Eksempelvis fastslår formanden, at omkring to tredjedele af alle i dag er funktionærer:

"En stor del af denne stigning er sket inden for HK's organisationsområde. Det var også baggrunden for, at HK Privat rejste kravet om afvikling af den forældede 50-procentsregel.

Det er den historiske overlevering,

der siger, at HK's overenskomster på DA's del af det private arbejdsmarked først træder i kraft, den dag HK kan dokumentere, at HK organiserer mere end 50 procent af de medarbejdere, der vil kunne blive omfattet af den pågældende overenskomst i den enkelte virksomhed.

Dybest set handler kravet om afskaffelse af 50-procentsreglen om, at funktionærområdet får samme rettigheder, som det øvrige arbejdsmarked fik med septemberforliget i 1899!

Det krav modsatte arbejdsgiverne med Dansk Industri i spidsen sig som bekendt. Arbejdsgivernes modstand var ultimativ. Arbejdsgiverne nægtede på flere områder overhovedet at forhandle noget som helst, så længe kravet var på bordet!"

Arbejdere på gaden i Grækenland

- Vikarer benyttes til at undgå at fastansætte folk:

Arbejdsgiverne har i det daglige ledelsesretten, men er fritaget en række forpligtelser som opsigelsesvarsler, løn under sygdom, barsel og efteruddannelse over for vikarer, hvilket gør dem til en yndet arbejdskraft. Konsekvenserne kan være store:

"Udvikler den trafik sig, så risikerer vi at stå med et proletariat af næsten retsløse beskæftigede", noterer Simon Tøgern.

- Unge og studerende:

Ifølge Danmarks Statistik udgør den såkaldte UNA-gruppe op mod 20 pct. af alle beskæftigede på det danske arbejdsmarked (hovedsageligt inden for hotel- og restaurationsbranchen). De har ofte en årsindtægt på mindre end 50.000 og "er ifølge sagens natur mindre tilbøjelig til at lade sig organisere". Derfor arbejder de også ofte uden for de almindelige bestemmelser.

- Underbetaling af EU-arbejdere:

Specielt inden for byggeriet, skov, landbrug og gartneri har man i den seneste årrække oplevet en kraftig løndumping ved brug af østeuropæisk og baltisk arbejdskraft. Ofte udgør lønnen langt under det halve af, hvad en dansk arbejder skal tjene for at kunne oprettholde, hvad vi normalt forstår ved en rimelig indtægt.

Til sidst giver Simon Tøgern et enkelt eksempel på, hvordan staten har bidraget til undergravning af aftalesystemet: etableringen af selvstændige og tværfaglige a-kasser. Denne lov har medvirket til at ryste den almindelige fagbevægelse. De gule fagforeninger og deres a-kasser er så sandelig blomstret op – ikke blot til skade for fagbevægelsen og dens organiseringsgrad, men dybest set for arbejderne rettigheder og arbejdsforhold.

Der kunne gives masser af eksempler på statens intervention.

Aftalemodellens fremtid

Simon Tøgern slår et slag for dansk fagbevægelse, hvorunder appeller til arbejdsgivernes, statens og politiske partiers ansvarlighed rummes, men han lider ikke af illusioner. Han er klar over, at det i sidste ende er fagbevægelsens eget ansvar, og så er vi ved sagens kerne:

Hvordan fører vi kampen for arbejderklassens rettigheder og leveforhold?

Står forsvaret for en omtrent amputeret aftalemodel så centralt, som dele af fagbevægelsen isoleret gør den til?

Eller måske rettere: Hvordan perspektiverer vi kampen? Hvordan kæder vi kampen for arbejderklassens leveforhold sammen med kampen mod EU til forsvar for den nordiske aftalemodel?

Hvilken rolle spiller ledelsen af den traditionelle LO-, FTF- og AC-bevægelse i de spørgsmål? Behovet for en klassebevidst bevægelse, der er åben for hele arbejderklassen og ikke blot inderkredsen, der har eller har haft arbejde, vokser, i takt med at organiseringsgraden er drastisk faldende – til fordel for den reaktionære gule bevægelse.

Spørgsmålene er voldsomme – langt fra alle er på bordet, og der eksisterer ingen lette løsninger eller svar, men vi går galt i byen, hvis vi ikke tackler problemerne i det rette perspektiv.

Sluterklæring fra den 22. Internationale ungdomslejr

Selcuk, Tyrkiet, august 2010

Vi afholdt et internationalt ungdomstræf fra den 3.- 12. august i Selcuk, Izmir, som bragte 3000 unge fra 20 forskellige lande sammen. På dette 22. internationale ungdomstræf drøftede vi ungdommens og hele menneskehedens problemer, og også natur, miljø og global. Vi delte vores drømme og idealer og diskuterede vores problemer og løsninger. På lejrdelegaternes vegne takker og hilser vi vore unge søstre og brødre i Tyrkiet, som organiserede denne lejr, repræsentanterne for arbejderklassen, fagforeninger, læger, sygeplejersker, ingeniører og vores venner af alle professioner, som stillede deres erfaring og evner til vores rådighed.

Vi er omgivet af arbejdsløshed, reaktionære kræfter og imperialistiske krige

Kapitalismen er igen i dyb og verdensomspændende krise som et system, hvis eneste mål er maksimalprofit. Kapitalisterne påtvinger arbejderungdommen arbejdsløshed og fattigdom for at undslippe den krise, de selv har skabt. Ungdommens fremtid formørkes af lovgivninger imod arbejderne og fagbevægelsen. Pensioner, social sikkerhed, gratis uddannelse og sundhed gøres til noget uopnåeligt for nye generationer. Mens dette system tilbyder en sådan verden til de unge, gør det sig særlige anstrengelser for at udbrede og styrke racistiske, fascistiske og nationalistiske ideer, mens det styrker individualisme og konkurrencementalitet, kulturel degenerering og narkomisbrug blandt de unge.

De har organiseret uddannelserne i deres egen interesse og efter deres behov i den periode, de har været underkastet privatiseringerne og markedsstyringen. Unge mennesker fra arbejderfamilier får at vide, at de ikke har nogen ret til uddannelse, hvis de ikke har penge til at betale for den. Udover den almene uddannelse er vores muligheder for at få tilgang til viden, litteratur og kunst truet. Uvidend-

skabelige og middelalderlige værdier indsprøjtes for at bedøve ungdommen.

Parallelt med krisens uddybning anlægger regeringerne i lande med en stor indvandrerbefolkning ofte en fascistisk og racistisk politik, der retter sig imod indvandrere, arbejdere og unge, for at blokere for arbejdernes og ungdommens fælles kamp. Mens de imperialistiske stater styrker racistiske og fascistiske partier, indskrænker de tidligere vandne rettigheder og friheder i 'krigen mod terrors' navn.

Den 22. internationale antifascistiske og antiimperialistiske ungdomslejr, som afholdtes i en sådan tid, er en samling af ungdommens oprør mod begrænsningerne i retten til uddannelse og for søgene på at vælte regningen for krisen over på os. Vores lejr, som blev afholdt under parolen: "For arbejde, fred og ungdommens globale venskab", er et internationalt opråb til kamp mod imperialistisk krigspolitik, racisme, reaktion og fascisme.

Verdens ungdom har fælles problemer, så vores kamp må forenes!

Hvad der bringer os, unge fra 20 lande i Latinamerika, Europa, Afrika, Kaukasus og Mellemøsten sammen, er vores problemer og krav. Vores 10 dage lange samling understregede den kendsgerning, at vi har ligeartede problemer, selvom vi kommer fra forskellige lande og kontinenter.

For at virkeliggøre en så stor samling fik vi støtte fra hinanden og arbejderklassens og intellektuelles organisationer. Kæmpende arbejdere, prominente intellektuelle, som stiller sig på arbejderne og ungdommens side, bønder som kæmper mod monopolernes udplyndring for at redde deres jord og vandforsyning og repræsentanter for undertrykte folk, som kæmper for deres frihed, styrkede os. De 10 dage lange kunstneriske og kulturelle aktiviteter, som vi gennemførte sammen med kunstnere og intellektuelle, har hjulpet os til at forstå den enorme betydning og vigtighed af behovet for progressiv,

oplysende socialistisk realistisk kultur og kunst.

Kvinder er under dobbelt tryk og udbytning som følge af deres klasse og køn. De workshops og diskussioner vi havde i løbet af lejren er vidnesbyrd om vores stærke vilje til at udvikle kampen for at sætte en stopper for kønsundertrykkelsen af kvinder i almindelighed og at styrke de unge kvinders kamp i særdeleshed.

Et andet emne vi fokuserede på var kampen imod ødelæggelsen og forureningen af miljøet, naturen og historiske forekomster, som forårsages af kapitalismens glødende appetit på maksimalprofit. Vi gør det endnu engang klart at vi som unge ikke vil finde os i kapitalens ødelæggelse af vores omgivelser.

Verdens ungdom er bundet sammen i venskab

Lejrens praksis har vist, hvordan fred og venskab kan tilvejebringes mellem unge af forskellige nationaliteter. Vi forstår, at krigene – med undtagelse af krige for national og social befrielse – ledes af en håndfuld imperialister og deres kollaboratorer.

Under denne samling diskuterede vi og besluttede vi at udvikle en global holdning imod imperialistmagternes besættelser af Irak og Afghanistan, anført af USA; imod nationalisme og racisme, som opflammer imod det kurdiske

folks kamp i Tyrkiet for national frihed; imod undertrykkelser af palæstinenserne og angrebene på Libanon fra den zionistiske israelske regering; og imod den imperialistiske blokade af det iranske folk. Vi drøftede de imperialistiske provokationer i Kaukasus, spændingen mellem Colombia og Venezuela, og krigsforberedelserne fra imperialistiske kræfter som USA og EU i andre dele af verden, med repræsentanter fra ungdommen i disse lande eller nabolande.

Erdal Eren alene på International Ungdomslejr 2010 i Selcuk. Erdal Eren var medlem af det illegale tyrkiske marxistisk-leninistiske parti og blev henrettet af militærjuntaen i 1979

Under vores lejr, på Ægæerhavets kyst, udviklede vi vores venskab og broderskab på trods af Tyrkiets og Grækenlands modsatrettede politik. Vi understreger at vi ikke blot vil opretholde, men styrke vores kamp mod disse udviklinger.

På den anden side fordømmer vi den reaktionære og fascistiske pression og angreb mod lederne af arbejderne og ungdommen i forskellige lande, ikke mindst i Ecuador og Tunesien, og udtrykker vores solidaritet med dem. Vi appellerer endnu engang til verdens ungdom om at forene sig og bekæmpe imperialistiske krige, fascisme og reaktionær pression.

Krisen er kapitalismens, fremtiden er vores

Diskussionerne på lejren viser at de generelle krisepolitikker og deres konsekvenser for arbejderungdommen, den arbejdsløse og studerende ungdom ligner hinanden på international plan: Voldsom forøgelse af arbejdsløsheden, udvidelse af fattigdommen blandt de brede masser af unge, stadig vanskeligere uddannelsesmuligheder, beskæringer af de offentlige udgifter til dækning af sociale og kulturelle behov o.s.v. Det virker som om alle disse internationale problemer nærmest finder sted i forskellige landsdele i samme land!

Vi forstod i vores samling endvidere både muligheden og nødvendigheden af kampen mod alle disse forsøg på at vælte krisens byrder over på os. Vi har mange eksempler på kampen mod disse

anti-kriseforanstaltninger som f.eks. mobiliseringen af mere end to millioner mennesker i Frankrig i juni, der protesterede mod pensionsreformen og de papirløse arbejderes kamp; eller studentermanifestationerne i Tyskland mod universitetsafgifter med visse positive resultater; seks generalstrejker i Grækenland i løbet af de sidste seks måneder; det statslige tobaksmonopol TEKEL-arbejdernes strejke i Tyrkiets hovedstad i 78 dage; de latinamerikanske folks kamp mod imperialistiske angreb og undertrykkelse fra den amerikanske regering; den kamp, som folket i Den Dominikanske Republik fører for at forsvare deres jord og give den til bønderne; og al den øvrige modstand over hele verden.

Alle disse kampe og deres resultater viser os vejen frem. Hvad dette system byder os er ikke uforanderligt. Vi kan løse vores problemer gennem organiseret kamp.

Vores diskussioner har også vist verdensungdommens bestræbelser på at skabe en verden uden udbytning og krige, og at skabelsen af en sådan verden er i dens interesse. At medmindre produktionsmidlerne tages ud af hænderne på en håndfuld parasitter og bliver gjort til samfundsejendom, medmindre arbejderklassen og verdens folk opretter deres egen politiske magt, kan vi – de unge – ikke befri os for arbejdsløshed, fattigdom, krige og massakrer.

Vores appel er en appel til verdens unge

Vores parole 'For ungdommens globale venskab' har et større perspektiv end vores naturlige menneskelige bestræbelser. De problemer, vi kæmper mod, har en fælles årsag: Vi lever alle i kapitalistiske lande, hvor profit og konkurrence anses som hellige. Og vi deler alle samme skæbne. Af denne grund kan vores fælles kamp, venskab og solidaritet ikke spoles af vores forskellige i race, sprog, religion, kultur og nation. Vi må ikke dræbe eller blive dræbt for at realisere imperi-

alistiske interesser i imperialistiske besættelser. Vi vil ikke betale regningen for interessekonflikterne mellem imperialisterne indbyrdes.

Det er på tide at tage del i kampen for vores krav og forhåbninger, for vores ret til arbejde og uddannelse, imod dem, som gør vores liv uudholdelige og elendige. En verden uden arbejdsløshed, fattigdom, sult, krige og national undertrykkelse vil ikke være mulig under kapitalismens herredømme. En sådan verden er kun mulig med socialisme.

Som verdens ungdom råber vi igen:

Længe leve vores kamp for arbejde, uddannelse og fred"

Længe leve de undertrykte folks befrielseskamp!

Længe leve verdensungdommens internationale solidaritet!

Ned med fascisme og imperialism!

Komiteen for den 22. Internationale Antifascistiske og Antiimperialistiske Ungdomslejr -

På vegne af

Azerbajjan, Brasilien, Colombia, Danmark, Den Dominikanske Republik, Ecuador, England, Finland, Frankrig, Grækenland, Libanon, Mexico, Palæstina, Syrien, Spanien, Tunesien, Tyrkiet, Tyskland, Venezuela

Om Marcelo Rivera

Marcelo Rivera Toro studerer på det filosofiske fakultet på universitet i Ecuador. Han er leder af FEUE, de universitetsstuderendes organisation og tidligere formand for JRE – Ecuadors Revolutionære Ungdom.

Han er anklaget for sammen med andre den 8. december 2009 under en demonstration ved Universidad Central at have tilbageholdt folk fra universitetsrådet og at have overfaldet rektor Edgar Samaniego.

Mere end otte måneder senere sidder han stadig fængslet anklaget for terror, uden nogle beviser mod ham og uden nogen dom.

Appel fra Ecuador Løslad Marcelo Rivera nu

Den 8. august markerede ottemånedersdagen for fængslingen af Marcelo Rivera, formand for FEUE (*Federación de Estudiantes Universitarios del Ecuador*) – Organisationen for universitetsstuderende i Ecuador. Det ville være lang tid for hvem som helst, men især for en leder af en studenterbevægelse, én, som er vant til at have et aktivt og intenst politisk liv.

Marcelo er politisk fange, og var den første af slagsen under Rafael Correas regering.

Hans anholdelse skete efter aftale mellem Correa (Ecuadors præsident) og rektoren for Universidad Central, Edgar Samaniego.

Præsidenten forlangte i en af sine mange tv-taler, at lederen af FEUE skulle fængsles på grund af hans og organisationens kamp for universiteternes selvstyre, for gratis uddannelser, og kamp imod en lov vedrørende højere uddannelse, som på dette tids-

punkt blev diskuteret i en lovgivende forsamling, og som sigtede mod at indskrænke disse universitetsprincipper.

Universitetsrektoren Samaniego valgte at imødekomme Correas anmodning og benyttede hændelserne den 8. december på Universidad Central til at rejse en falsk anklage mod Marcelo Rivera.

Resten klarede politiet, som i øvrigt på forhånd var klar over, hvad der skulle ske på universitetet den dag.

Højrefløjen og fjenderne af den revolutionære venstrefløj generelt fejrede fængslingen af Marcelo som en sejr, mens de unge studerende derimod krævede hans løsladelse. I mange byer rundt om i landet er der blevet lavet forskellige manifestationer, der alle har krævet en øjeblikkelig løsladelse af FEUE's leder, men det har endnu ikke været nok til at få Marcelo fri fra regeringens fangehuller.

'Vi bliver forfulgt for at lade vores stemmer høre'

Hilsen fra Marcelo Rivera til den 22. internationale ungdomslejre mod fascisme og imperialisme i Tyrkiet

Quito. 1. august 2010

Kammerater

Delegerede på den internationale ungdomslejre mod fascisme og imperialism.

For 15 år siden havde jeg æren af at deltage på den internationale lejre, da den foregik i Quito-Ecuador. Dette var den første internationale begivenhed, i hvilken jeg deltog som repræsentant for JRE (*Juventud Revolucionaria del Ecuador, ungdomsforbund for Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti, KP*). Ved denne lejlighed mødte jeg andre unge fra mange forskellige lande, der kæmpede for de samme mål, "For frihed og suverænitet

for vores folk", og fulgte Che Guevaras vej: "At bekæmpe imperialismen, hvor end den måtte være".

De grundprincipper, som vi diskuterede dengang, er stadig fuldt gældende i dag. Uanset at der står en ung afroamerikansk politiker i spidsen for den nordamerikanske regering, så fortsætter yankee-imperialismens griske politik med at være den samme. Man fort-

sætter med at have nordamerikanske tropper i Afghanistan, man planlægger oprettelsen af syv militærbaser i Colombia, man vedtager love, der forfølger immigranter, og behandler dem som farlige kriminelle.

På samme måde fortsætter multinationale olieselskaber med at forurene floder og verdenshave.

Politisk fange i Ecuador

I forhold til situationen i vores land er USA's udenrigsministeriums og ambassadens politik at lægge pres på og samtidig tilnærme sig Rafael Correas regering for at underlægge den sine interesser. Og Correas regime modstår ikke fristelsen. Den taler om at forbedre relationerne med Obamas regering. Præsidenten tager imod Hillary Clinton med kys og kram og udtaler offentligt, at hans regering hverken er antiimperialistisk, antikapitalistisk eller imod USA. Tilbage står spørgsmålet om at bevare vores suverænitet, som vores store bolivariiske land gjorde i begyndelsen. Alle disse tiltag viser den højredrejning, der mere og mere tydeligt sker med Correas regering. Over for denne fortsætter vi en uafhængig politik, og sammen med den folkelige bevægelse modsætter vi os regeringens fejlagtige standpunkter, som den kalder 'venstreorienterede'.

Vi er klar over, at Correa i international sammenhæng bliver anset for at være en person, der står nær andre demokratiske regimer, som er oprettet her på kontinentet. Derfor er det meget vigtigt at tydeliggøre, at der ikke er en revolution i gang i vores land. Tværtimod forsøges det at styrke den reformistiske politik, som er iværksat af regeringen.

På den anden side viser den linje med undertrykkelse og forfølgelse, som anvendes af magthaverne, et autoritært og magtfuldkomment aspekt af Correa og hans politik. Cirka 140 politiske aktivister og ledere af forskellige organisationer står i øjeblikket anklaget ved domstolene alene for den forbrydelse at kræve deres rettigheder overholdt. I nogle tilfælde er folk smidt i fængsel anklaget for terrorvirksomhed. Dette er tilfældet for ledere af CONAIE, af UNE, af FEUE, aktivister fra MPD, studerende fra universiteter i Quito, Guayaquil og Loja.

Vi bliver forfulgt for at lade vores stemmer høre og gøre brug af vores forfatningssikrede ret til at protestere, og for at kræve gennemførelse af de demokratiske mål, som var grunden til, at det ecuadorianske folk stemte Correa ind på præsidentposten.

Jeg har nu siddet fængslet i otte måneder. Jeg er anklaget for en terrorhandling, da man ikke kunne oprethol-

de en anklage om organiseret terrorisme. Jeg blev fængslet ulovligt, efter at præsident Correa i en af sine utallige tv-taler truede med at retsforfølge mig og sende mig i fængsel. Correa-regeringens pressionskamp gør, at min rettergang er meget langsom og smertelig. På

den måde forbryder de sig mod grundlæggende retsprincipper, såsom en fair retssag, der er garanteret i forfatningen, menneskerettighederne og desuden fastlagt i forskellige retsregler. Mit fængselsskab skyldes mit stærke engagement i kampen for de universitetsstuderende og for det ecuadorianske folk.

Mens regimet forfølger og kriminaliserer den sociale kamp og beskylder alle, der rejser denne kamp, for at være terrorister, modtager Correa repræsentanter fra verdens mest terroristiske regering med åbne arme – en regering, der er ikke går af vejen for at tilskynde til voldelige konfrontationer i regionen, så længe det gavner dens egne geostrategiske interesser i Sydamerika.

En realitet, som vi i dag bør undersøge og forholde os til, er fremkomsten af forskellige grupper, der genoptager og genopliver gamle nazistiske og fascistiske ideer. Opmuntret af proimperialistiske kræfter forsøger de at gribe til terror og angribe den organiserede ungdom på den revolutionære venstrefløj. På den måde har flere af disse åbenlyst højreorienterede grupper i den seneste tid forfulgt aktivister fra venstrefløjen og derved levet op til deres rolle som stødtropper for borgerskabet. Det er vores opgave ud fra vores progressive positioner at imødegå denne offensiv og fordømme disse handlinger og kræve, at de ikke forbliver ustraffede.

Af den grund er det nødvendigt at støtte vores kammerat Álvaro Paredes, leder af den antifascistiske brigade i Quito, som sidder fængslet efter en kon-

Marcelo Rivera holder tale

frontation med de fascistiske grupper, der forsøgte at dræbe ham.

Vi viser vores aktive solidaritet med Álvaro, som er en hårdet forkæmper mod fascismen i Ecuador.

Til sidst ønsker jeg at udtrykke min fuldstændige loyalitet og urokkelige tilslutning til de revolutionære principper. De ønsker med fængslingerne at tage kampmodet fra os, men fængselscellerne kan ikke holde ideerne indespærret, tremmerne kan ikke stoppe folkets kamp.

Den, som er blevet berøvet sin frihed, er i stand til at kæmpe for den med stærk overbevisning. Derfor kan I være sikre på, at hvad end der sker, vil vi holde socialismens fane højt.

**For et nyt og socialistisk fædreland!
Vi vil sejre!**

Kammeratlige hilsner,
Marcelo Rivera
Landsformand for FEUE
(Federación de Estudiantes Universitarios del Ecuador)

To betydningsfulde valg i dette efterår

Af James Petras

To valg i Latinamerika vil have betydning for den økonomiske politik og udenrigspolitikken

Det venezuelanske parlamentsvalg den 26. september vil afgøre, hvorvidt Præsident Chavez kan sikre sig det to tredjedels flertal, der er nødvendig for at fortsætte sin 'demokratisk socialistiske' dagsorden uden proceduremæssig obstruktion fra et stadigt mere aggressivt højre.

Brasilien, den mest magtfulde og dynamiske økonomi i regionen m.h.t. industri- og landbrugseksport, står foran præsidentvalg den 3. oktober.

I begge lande er vælgerkorpsset stærkt polariseret, skønt det i Brasilien ikke er langs en socialistisk-kapitalistisk akse.

I Venezuela forsøger højrefløjen at blokere for videre fremgang for offentligt ejerskab af strategiske industrier, anstifte destabilisering ved at opmuntre til modstand eller sabotage fra lokalt baserede politiske initiativer og ved at indføre begrænsninger for budgetterede udgifter til sociale programmer og offentlige investeringer. Højrefløjens strategiske mål er at øge en institutionel indtrængning af USA's militær, efterretningssvæsen og "bistands"-organisationer for at svække præsident Chavez' uafhængige udenrigspolitiske initiativer og presse hans regering til indrømmelser til Det Hvide Hus, især ved at dæmpe hans støtte til Iran, Palæstina og – vigtigst – til de uafhængige latinamerikanske politiske og økonomiske nyskabelser, der holder Washington ude (MERCOSUR, ALBA, UNASUR).

Præsidentvalg i Brasilien

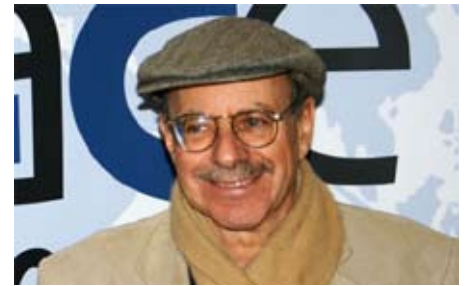
I Brasilien stiller Arbejderpartiets kandidat Dilma Rousseff, der støttes af den afgående præsident Lula Da Silva, op til præsidentvalget mod den tidligere guvernør for delstaten Sao Paulo og fanebæreren for det brasilianske Socialdemokratiske Parti, Jose Serra. Partistemplerne betyder ikke noget, for begge kandidater har fulgt og vil fortsætte en frihandels-, eksportstyret, agrar- og minebaseret udviklingspoli-

tik, og begge modtager finansiel støtte fra erhvervslivet og bankvæsenet. På trods af deres bånd til erhvervslivets top og afsky for ethvert radikalt (eller blot moderat) skifte i Brasiliens højst ulige indkomstfordeling og jordbesiddelses-system er der afgørende forskelle, der vil berøre:

- (1) magtbalancen på halvkuglen,
- (2) muligheden for de brasilianske sociale bevægelser for frit at artikulere deres krav,
- (3) fremtiden for centrum-venstre-regeringerne i nabolandene (specielt Bolivia, Venezuela og Argentina), og
- (4) de offentligt-private fællesprojekter i de massive og nyligt opdagede olie-felter uden for kysten.

Serra vil ændre Brasiliens udenrigspolitik hen imod større imødekommenhed over for USA, mindske eller bryde forbindelserne til Iran og reducere eller endog aflyse fælles investeringsprogrammer med Venezuela og Bolivia. Imidlertid vil Serra ikke ændre ved udenrigshandelen og investeringspolitikken i forhold til Asien, Serra vil fortsætte Lulas frihandelspolitik og se sig om efter flerstrengede markedsmuligheder (med undtagelse af, hvor USA angiver geopolitiske "trusler" eller militære interesser) for at fremme landbrugseksporten og eksporten af bioenergi og anden energi. Han vil fortsætte Lulas politik med budgetoverskud og en stram finans- og indkomspolitik. Serras socialpolitik vil efter alt at dømme uddybe og udvide Lulas nedskæringer i offentlige pensioner og videreføre politikken med løntilbageholdenhed og nedskæringer af de offentlige udgifter, især til undervisning, sundhed og fattigdomsbekæmpelse.

På det afgørende område, der hedder udnyttelse af de nye olie- og gasforekomster, vil Serra nedtone statens rolle (og dens andel af indtægter, profitter og ejerskab) til fordel for private udenlandske olieselskaber. Serra vil sikkert undlade at opkøbe fagforeningsledere og i stedet i større udstrækning søge tilflugt til "lovlig" undertrykkelse af strejker og til kriminalisering af de sociale bevægelser på landet – ikke mindst jordbe-

sætterne i De Jordløses Bevægelse (MST).

Diplomatisk vil Serra i højere grad nærme sig USA og dets militaristiske politik, uden åben støtte til direkte militær intervention. En indikation på Serras tilslutning til af Washingtons dagsorden var hans betegnelse af den bolivianske reformregering som en "narkostat" med et ekko af Hillary Clintons retorik, i modsætning til de venskabelige bånd mellem de to lande under Lula. Uden tvivl vil Serra afvise ethvert uafhængigt diplomatisk initiativ, der er i konflikt med amerikanske militære interesser.

Rousseffs kampagne lover grundlæggende at fortsætte Lulas økonomiske og diplomatiske politik, indbefattet at det offentlige har majoriteten i de nyfundne olie- og gasfelter. Den lover at fremme fattigdomsprogrammer og en tolerant holdning over for sociale bevægelser som MST og fagbevægelserne, uden dog at bakke disse op.

Med andre ord står valget imellem et skridt tilbage og hen imod den undertrykkende, USA-tilpassede politik fra 1990'erne eller status quo med frit marked, en uafhængig udenrigspolitik, fattigdomsprogrammer og større latinamerikansk integration.

Hvis Serra vinder, vil magtbalancen i Latinamerika tippe imod højre og dermed genbefæste USA's indflydelse på samtlige Brasiliens centrum-venstrenaboer. Serra vil indenrigspolitisk stort set følge i Lulas fodspor, men administrere fattigdomsprogrammerne via sine funktionærer, mens han sikrer, at Lulas støtter i de sociale bevægelser svækkes. Med disse begrænsede muligheder støtter de store erhvervsorganisationer Serra (mens individuelle forretningsfolk støtter både den ene og den anden kandidat), hvorimod de store fagforbund befinder sig i Lulas lejr. Sociale bevæ-

gelses såsom MST, der føler sig forrådt af Lulas brudte landreformslofter, fører kampagne ”mod Serra” – og støtter dermed indirekte Rousseff. Talemåden ”Hvor Brasilien går, følger Latinamerika efter” rummer mere end blot et enkelt gran sandhed, særligt hvis vi taler om Latinamerikas økonomiske fremtid og udsigter til en dybere integration.

Parlamentsvalg i Venezuela

Venezuela under Chavez er nøglen til udsigterne for progressive sociale forandringer i Latinamerika. Den demokratiske socialistiske regering støtter reformregimer i Latinamerika og Caribien og har via de offentlige udgifter banet nye veje for sundhed, undervisning og madstøtte til 60 % af de fattigste grupper i befolkningen.

Trods Chavez’ umådelige popularitet det seneste årti og de nyskabende omfordelingsprogrammer og progressive strukturelle forandringer er der en tydelig og overhængende fare for, at højre opnår betydelige gevinster ved det kommende parlamentsvalg.

Det Forenede Venezuelanske Socialistiske Parti (FSP), ledet af Chavez, har på sin plusside seks år med høj vækst, stigende lønninger og faldende arbejdsløshed. Imod det står den nuværende 18 måneder lange økonomiske krise, høj inflation og kriminalitet sammen med budgetbegrænsninger, der skærer ned på nye programmer.

Ifølge dokumenter fra officielle amerikanske bistandsagenturer har Washington hældt over 50 millioner dollars i oppositionens pengekister, som kontrolleres af ngo’er og politiske ”fronter”, som fremmer amerikanske interesser i valgkampen. Man fokuserer på at forene de indbyrdes kævlende oppositionelle fraktioner og støtter de 70 % af massemedierne, som er privatejede, og finansierer oppositionelle grupper i middelklassens og underklassens bykvarterer. Modsat USA kræver Venezuela ikke, at modtagere af oversøiske midler, der opererer på vegne af en udenlandsk magt, registreres som ’udenlandske agenter’.

Højrefløjens kampagne fokuserer især på statslig korruption og narkohandel, en linje, der finder sit ekko i Det Hvide Hus og New York Times, mens

man glemmer at nævne, at Venezuelas statsadvokatur har annonceret retsforfølgelse af 2.700 tilfælde af korruption og 17.000 tilfælde af narkohandel. Oppositionen og Washington Post omtaler sagen om det statslige distributionssystem PDVAL, der undlod at udlevere adskilligt tusinde tons fødevarer, hvilket førte til deres forrådnelse og spild – men glemte lige at nævne, at de tre tidligere direktører er fængslede, samt at fødevareministeriet sørger for en tredjedel af basisfødevarerforbruget i landet til priser, der en halvanden gang lavere end de private supermarkeders.

Højre når uden tvivl ’betydelige fremgange’ ved parlamentsvalget, simpelthen fordi de starter fra et lavpunkt, nulpunktet, fordi de boykottede sidste valg. Deres antikorrupsionskampagne kan næppe vinde over Chavez-flertallet blandt vælgerne, da deres tidligere banerfører, ekspræsident Carlos Andres Perez, blev dømt for bedrageri for mange milliarder dollars og plyndring af statskassen. Lokale guvernører og borgmestre fra oppositionen er også blevet sigtet for bedrageri og misligholdelsen af fonde og er fængslet i Miami. Mens Chavez opfattes som ærlig og uplettet af de fleste vælgere, kan det samme ikke siges om alle de parlamentarikere, der søger genvalg. Spørgsmålet er: Vil vælgerne genvælge dem for at støtte Chavez, på trods af deres blakkede papirer – eller undlader de at stemme? En manglende valgdeltagelse, baseret på skuffelse, og ikke som et skift mod højre, udgør den største trussel mod en afgørende sejr for VFSP.

I opløbet til parlamentsvalget har VFSP afholdt opstillingsvalg, hvor mange lokalråd valgte folkelige lokale kandidater i stedet for folk udpeget af det officielle etablissement. Det vil være afslørende at se, om kandidaterne fra græsrodderne vil klare sig bedre end folk udvalgt af ”toppen”. En sejr for de førstnævnte vil styrke socialisterne i forhold til de moderate dele af FSP.

Valgprocessen er stærkt polariseret langs classeskel, hvor majoriteten i de lavere klasser bakker op om FSP, og middelklassen og overklassen nærmest i uniformerede geledder slutter op om højre. Alligevel er der en betragtelig del af fattige og fagforeningsmedlemmer, der ikke har besluttet sig endnu og ikke er motiveret til at stemme. De kan

afgøre udfaldet af valget i kritiske distrikter, og det er der, hvor valgkampen er hårdest. Nøglen til VFSP’s sejr vil være, hvorvidt fagforeningerne, de arbejderstyrede fabrikskomiteer og lokalråd vil lave en større anstrengelse for at få de tøvende vælgere til stemmerurnerne og stemme på venstreorienterede kandidater. Selv militante fagforeningsfolk og arbejderbaserede ledelsesgrupper har notorisk fokuseret på ”lokale” og ”økonomistiske” spørgsmål (som lønspørgsmål) og enten overset eller ignoreret de større politiske emner. Deres stemme og aktivitet som opinionsledere i at tegne ”det store billede” er vigtigt for at overvinde politisk inerti og tilmed skuffelse over visse VFSP-kandidater.

Konklusion

De kommende valg i Brasilien og Venezuela vil have afgørende indvirkning på latinamerikansk politik og økonomi og forbindelserne til USA i hele det andet årti af dette århundrede. Hvis Brasilien går mod højre, vil det styrke USA’s indflydelse i regionen umådeligt og eliminere en uafhængig røst. Skønt ingen af kandidaterne vil flytte en fod for større social retfærdighed, vil valget af Lulas foretrukne kandidat Dilma Rousseff betyde fortsættelsen mod større latinamerikansk integration og en relativ uafhængig udenrigspolitik. Valget af hende vil ikke åbne døren for strukturelle forandringer af nogen betydning.

En sejr til de venezuelanske socialister vil styrke Chavez’ beslutsomhed og mulighed for at fortsætte den sociale velfærdspolitik og hans antiimperialistiske og pro-integrations-politik. Chavez’ faste holdning om at modsætte sig amerikansk militarisering, indbefattet kuppet i Honduras og militærbaserne i Colombia, tilskynder centrum-venstre-regimer til at anlægge en noget mere moderat, men dog principiel position imod militarisering. Chavez’ socialistiske reformer i Venezuela tjener til at lægge pres på centrum-venstre-regimerne til at vedtage sociale reformer, fattigdomsbekæmpende programmer og fælles aftaler i stedet for at følge det proamerikanske højres nyliberale politik.

I Brasilien er det et spørgsmål om at vælge det mindst onde, i Venezuela et spørgsmål om at vælge det klart bedste.

Folket, ingen vil have!

Selvom de er forskellige alt efter deres nationale baggrund, bliver de alle stemplet under et: De vandrer, de lyver, de stjæler, de er kriminelle – romaerne!

I virkeligheden er deres fælles kendetegn, at de pr. definition er stemplet som kriminelle på baggrund af deres etnicitet. Navneforandring fra sigøjner til roma har ikke fjernet racismens grimme fjæs.

Ved du, at Tyskland har nægtet at sige undskyld for i hvert fald en halv million romaer, der blev mishandlet og gasset i kz-lejrene? Begrundelsen er, at "de er jo kriminelle". Og derved er det blevet. Også ved de højlydte protesters fravær.

I dag er det Frankrig, der udviser romaer med samme begrundelse, som Tyskland forsøgte at udrydde dem i sin tid. For en måneds tid siden var det Danmark. Romaerne udvises til lande, hvor de udsættes for grov undertrykkelse, raceoverfald, ubegrundede fængslinger, til tider tortur. Romaer er pr. definition kriminelle, også pr. definition i de østeuropæiske lande, som de altid har været forvist til – tidligere som slavearbejdere – og nu forvises til igen.

Solidaritet med de fire COP15-aktivister

Vi opfordrer alle til at vise solidaritet med de fire anklagede COP15-aktivister! Deres retssager handler ikke bare om, at uskyldige personer måske bliver dømt, men om vores alle sammens grundlæggende ret til at demonstrere, protestere, aktionere og organisere os politisk. Retssagerne er blot en fortsættelse af den massive repression, som alle, der turde demonstrere under klimatområdet, blev mødt med. Regeringen forsøger at skræmme os fra at demonstrere og organisere os politisk. Disse rettigheder må vi ikke give afkald på, for hvor er vores demokrati så henne?

Den politiske repression, som vi har oplevet gang på gang efter indførelsen af terrorlovgivningen og stramningerne, bl.a. i form af Lømmelpakken, skal møde kamp til strejen.

Natasha Verco og Noah Weiss er anklaget for at have planlagt vold mod embedsmand i funktion, hærværk og grov forstyrrelse af den offentlige ro og orden. Anklager uden hold i! Alligevel risikerer de flere år bag tremmer. Dette må ikke ske uhørt! Mød op og vis dem din støtte. Den betyder noget!

Gennem disse anklager forsøger regeringen at gøre enkeltpersoner ansvarlige for kollektive beslutninger

og protester. Ingen enkeltperson kan gøres ansvarlig for en hel bevægelses beslutninger og handlinger, taget og udført i fællesskab!

De første retssager i efteråret er den 24., 25. og 31. august mod Natasha Verco og Noah Weiss. Anklagesagen mod staten omkring de præventive anholdelser er den 23. og 30. august samt den 1. september. Retssagerne mod Stine Gry Jonassen og Tannie Nyboe er den 6., 27. og 28. oktober.

Væk Med Lømmelpakken opfordrer alle til at møde op og vise sin støtte!

Væk med Lømmelpakken

Danmark må følge Sveriges afvisning af EU-forslag

EU-Kommissionen har sendt en række forslag omkring bankforhold til høring med svarfrist i oktober. Et af forslagene – som skal forbedre finansiel stabilitet – går ud på, at bankerne betaler til en samlet fond, som skal sikre kundernes indskud i tilfælde af bankkonkurs. Men hvis fonden i et medlemsland ikke kan dække kundernes tab, så skal de andre medlemslande tvinges til at låne pengene ud, i stedet for at landet henter dem i sin egen statskasse.

Et enigt finansudvalg i det svenske parlament, Riksdagen, har netop afvist forslaget, selvom den svenske regering har støttet det. Udvalget mener, at finansiel stabilitet kun kan opnås, hvis finansiering af et garantisystem fuldt ud bliver et nationalt ansvar.

- Forslaget fra EU-kommissionen er fuldstændig forrykt. Hvorfor skal nogle EU-lande kunne pålægges at betale for, at andre EU-lande ikke har penge i kassen, f.eks. fordi de har brugt dem til militært isenkram eller ufinansierede skattelettelse? spørger Søren Søndergaard, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU, og tilføjer:

- Jeg opfordrer Folketingets partier til at følge det svenske eksempel og afvise dette forslag.

Søren Søndergaard

MEP, Folkebevægelsen mod EU

Denne plet af jord

*fremstod grønt og indbydende
med bænke og borde under store
sprudlende træer – med blomster der blev
plejet og passet af kyndige hænder -
Sådan skulle det ikke bestå -
også her vandt noget indpas
mere og mere masende
mere og mere fremtrængende -
og mere og mere pladssugende -
alt blev ryddet, alt cementeret -
rigtig gættet: og gjort til parkeringsplads -
grå og trist, med larm og spektakel, -
da bilens prioritet
gav tidligere tider bagos.*

N.B.

Et spørgsmål om krig

Da jeg for alvor blev politisk aktiv var den direkte årsag krigen mod Afghanistan og Irak. Kampen mod krigen var massekamp på en skala min generation ikke havde oplevet før. Styrken og omfanget, både internationalt og i Danmark, var i sig selv mobiliserende. Men kampen mod krigen er også meget principiel. Det drejer sig om liv og død - om retten til at leve. Det bliver ikke mere grundlæggende. Et dødt menneske er ikke frit, demokratisk eller lykkeligt - det er bare dødt.

Et af de største mysterier er for mig hvordan man kan vifte tusinder af menneskeliv til siden og juble over et kryds på en lap papir - det er den totale misforståelse af, hvad der er mål og hvad der er middel. Et borgerligt demokratisk samfund kan være et middel til at forbedre livet for befolkningen generelt. Men et borgerligt demokratisk samfund er ikke i sig selv et mål, det er det kun i kraft af de eventuelle forbedringer i levevilkår, der kan følge med. Hvis det så bare var ens eget liv, man satte på spil, ville der være lidt mening. Men dér hvor det går helt galt, det er når man mener at andre folk hellere vil dø end leve.

Der er flere og flere, der mener at krigen mod Afghanistan skal stoppes. Politikere, der tidligere havde meget travlt med at tage afstand fra Taleban, er nu nærmest ligeglade bare 'vi kommer hjem hurtigst muligt'. Det er desværre ikke et udtryk for, at ideen om "aktivistisk udenrigspolitik" og militær magt er taget af bordet som problemløsning. F.eks. er der forslag om at skifte NATO-besættelsen af Afghanistan ud med en FN-besættelse, og der er også brug for ressourcer til projekt 'Afrikanere er pirater', der skal udvides til den anden side af kontinentet.

Og det er jo ret ærgerligt, for ligesom

afghanere vil afrikanere helst ikke dø. Og nå det kommer til stykket vil danskere også hellere bruge resurser på at renovere skoler, forbedre ældreplejen og sikre at alle har et fornuftigt eksistensgrundlag, end på at dræbe fremmede folkeslag på andre kontinenter.

Når det kommer til stykket er krig død, ødelæggelse og tilbagegang til folketene, og mega-profitte til en lille skare af krigskøbmænd. Det er i flertallet af danskernes og afghanernes interesse at besættelsen af Afghanistan ophører og de danske tropper kommer hjem til Danmark.

Det er snart 9 år siden Afghanistan blev invaderet og den såkaldte "krig mod terror" begyndte. I løbet af de 9 år er hundredetusinder af mennesker blevet dræbt i Irak og Afghanistan. Utalige millioner er drevet på flugt. Og endnu flere millioner menneskers liv er blevet væsentligt forringet som følge af "krigen mod terror". Det eneste spørgsmål om krig, der er værd at beskæftige sig med er, hvordan vi stopper den.

Jeg er overbevist om at det vigtigste skridt i den retning er at se krigen i sammenhæng med nedskæringer og repression. Den politik der dikterer nedskæringer og forringelser som løsning på den økonomiske krise, skærper samtidigt overvågning, kontrol og straf for at imødegå modstand. Og det er den samme politik der kigger på verden og ser et overdådigt ta-selv bord, og som et andet svin vælter alt i sin jagt på delikatesserne.

Stop USAs krig - København 7. oktober 2001

Krig, krise og reaktion er tre sider af samme sag. Kampen mod krigen, er også kampen for velfærd og frihedsrettigheder. Og hvis det lykkes at få samlet kampene, er det muligt at besættelsens 9 års jubilæum bliver det sidste med dansk deltagelse. Og det er jo sådan set noget at kæmpe for.

SiØ

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Torsdag i ulige uger 15-19
og efter aftale

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Stop den endeløse krig

USA og deres støtter ønsker at fortsætte krigen for verdensdominans og fri adgang til rigdomme og råstoffer.

Debatmøde om imperialismen i krise og krig

Den 9. september, kl. 19

Oktober bogbutik i Århus
Ny Munkegade 88 kld. 8000 C

Frikendt!

Der er ingen beviser for klimaaktivisters deltagelse i nogen kriminelle handlinger

Sådan lød dommen over Natasha Verco og Noah Weiss tirsdag den 31. august 2010 kl. 11. En sms blev straks sendt ud til aktivisterne, der var ved at forsamle sig på Nytorv, og jublen brød ud. Efter mange, lange måneder hvor truslerne om lange fængselsstraffe og udvisninger er blevet gentaget gang på gang af anklagemyndigheden. Selv de anklagedes forsvarer var så sent som i sidste uge i tvivl, om den politiske dagsorden ville vinde over de manglende beviser.

Noah kom nærmest løbende ned af trappen og kort efter dukkede Natasja op. Så stod de sammen på trappen foran domhuset, glade og leende læste de en kort udtalelse op, hvor de gav udtryk for håbet om, at denne afgørelse vil bremse for politiets fremtidige brug af samme repressive metoder og taktik, at dommen vil få betydning for de kommende retssager og kommende aktioner for "Climate Justice" og social retfærdighed og en stor tak til alle, der har støttet og bakket op i hele forløbet.

Der blev udsænket champagne og uddelt jordbær og skålet for "Freedom" og de glade aktivister fortsatte til Folkets Park og festede.

Ifølge anklageskriftet var de tiltalt for at have planlagt flere voldelige aktioner under COP15 med vold mod politiet, organiseret hærværk mv., blandt andet mod Dansk Industri, Dansk Energi, Shell, Mærsk og Forum, aktioner som ville resultere i "grov forstyrrelse af den offentlige orden".

Anklagerne byggede på en intens overvågning af de mere løst organiserede klimagrupper allerede fra september sidste år, alligevel måtte "bevis"førelsen begrænsede sig til mindre, fuldt ud lovlige handlinger, såsom en boltsaks af papmaché, trykning af plakater og reservering af p-pladser til lydvoerne og Noah og Natasha har hele tiden erklæret sig uskyldige.

Afgørelsen er en stor sejr for klimaaktivisterne og for retten til sociale protester. Valgkampen er startet i Danmark og nu gælder det for den borgerlige blok om ikke at se alt for sort ud,

selv den afgående højesteretspræsident Torben Melchior, der nu går på pension, mener "at Danmark har bevæget sig nærmere grænserne for de mest basale rettigheder, og peger især på udlændingelove og love om terrorbekæmpelse".

Efteråret bringer flere principielle sager i spil. Klagesagen over masseanholdelserne i december afsluttes onsdag den 1. september. Retssagerne mod de to andre klimaaktivister Stine Gry Jonassen og Tannie Nyboe er den 6., 27. og 28. oktober, og så vidt vides er sagerne mod Patrick McManus mfl. for støtte til PFLP og FARC undervejs.

Frifindelsen af Noah og Natasha må give anledning til at forstærke kravene om afskaffelse af terrorlovgivningen og menneskeliggørelse af udlændinge-lovgivningen, det er

Glade klimaaktivister: Noah Weis og Natasha Verco foran Byretten efter frifindelsen. Foto: Kommunistisk Politik

ingen sikring for nogen af delene, at der kommer en SD-ledet regering

GBe

Verden ifølge Latuff

Atommagten Israel vil i krig